

Wilhelm Busch
Printre oameni

Wilhelm Busch

Printre oameni

Mici povestiri
Volumul V

EDITURA
LUMINA LUMII
1996

Titlul german:

Wilhelm Busch, Unter Menschen,

© Quell-Verlag Stuttgart

© Traducerea românească: Printre oameni,

Editura Lumina lumii, Korntal, Germania 1996

Toate drepturile rezervate

Cuprins

Pălăria	5
Lumea pierdută...!	7
Scrisoarea din patrie.....	9
Cântarea.....	11
Prea târziu.....	13
Discul din cap.....	15
Cât pe-aci să mănânc bătaie.....	18
Cine deschide... ..	21
An nou - viață nouă	25
De unde și-a luat Cain nevasta?	28
Pleacă, tată!	31
Charlotte	34
Braț la braț cu un ucigaș.....	35
Textul pentru predica de botez.....	39
Prelegere teologică în curtea minei.....	41
Chiar și în dulap... ..	43
Uneori a fost și câte ceva de râs	45
Totuși, pot să spun și eu ceva!	48
Între moarte și viață.....	50
Cristos a-nviat și râsetele de Paște	53
Spaimă și zahăr	55
Ecoul.....	58
O vizită ciudată	61
Geanta pierdută	64
Mângâietorul	68

Talerul este suficient de greu	70
Dumnezeu ne întreabă de fratele nostru.....	71
Bivoli și porci	74
Isus în Berlin	78
Isus și șoseaua în construcție	81
Numai o liniuță.....	82
Întâmplări cu paracliseri	84
Draci în noaptea de Revelion.....	89

Pălăria

În orașul meu natal, Frankfurt am Main, a existat o mare comunitate de evrei. Băieți fiind, ea ne-a atras într-un mod ciudat. Asupra acestei lumi străine plutea ceva misterios. Odată am avut chiar voie să facem o vizită unui rabin bătrân, care locuia în una din căsuțele înguste și întortocheate din partea veche a Frankfurt-ului. Atunci ne-a arătat un model exact al Templului lui Solomon, pe care îl construise după o muncă de ani de zile. În timp ce ne-a explicat totul, noi, băieții, am simțit ceva din dorul acestui popor împrăștiat după sfințenia lui Dumnezeu.

Nu este deci de mirare că într-o zi de Sabat am pornit-o spre partea veche a orașului, pentru a participa la una din misterioasele slujbe religioase.

Dar, din păcate a apărut o problemă. Evreii au un obicei diametral opus obiceiului nostru: în biserică, noi ne scoatem pălăria; în schimb, în sinagogă nu are voie să intre nici un bărbat fără să poarte o pălărie pe cap.

Noi, băieții, nu aveam însă nimic pe cap. În vremea aceea, pentru noi era de-a dreptul o chestiune de onoare să umblăm cu capul descoperit.

Și iată-ne acum în fața sinagogii. Și un bătrânel micuț și grav ne-a explicat că nu putem în nici un caz să intrăm în sinagogă fără o pălărie.

Un sfat bun ar fi fost binevenit. De întors, nu vroiam să ne întoarcem. La urma urmei, această expediție fusese discutată și planificată de mult timp. Să falimenteze ea oare într-un mod atât de jalnic?

Bătrânelul micuț și cu barbă a văzut că doream mult să vizităm sinagoga și că nu era vorba numai de o sim-

plă distracție. Așa că a mai venit încă o dată până la noi și ne-a explicat că ne poate închiria pălăriile pe durata slujbei religioase, dacă vrem să-i plătim 10 pfenigi pentru fiecare pălărie.

Atunci am făcut o revizie serioasă a finanțelor noastre. Și când am constatat că avem destui bani, am încheiat târgul.

Bărbatul a adus pălăriile. Cred că au aparținut cândva acelor mulți, mulți rabini care au activat aici: pălării mari, negre și cu bor lat. Ce bine că aveam urechi pe cap, altfel pălăriile ne-ar fi alunecat peste față.

Dar, o dată cu pălăriile negre, ne-a cuprins o atmosferă ceremonioasă. Așa am intrat în sinagogă. Am participat la slujba divină cu evlavie. Și la ieșire am predat pălăriile. -

De atunci m-am gândit adesea la acele pălării. Când îi văd pe dragii noștri frați creștini la slujba religioasă, toți îmi lasă impresia unei vieți de evlavie și pe placul lui Dumnezeu. Și ei cântă cântările credinței, în care afirmă că nimic nu i-ar putea despărți de Domnul Isus, chiar dacă ar veni sfârșitul lumii. Și ei poartă pălării festive ale credinței.

Dar atunci când se termină slujba religioasă, își scot repede pălăria credinței. Atunci sunt la fel ca toți ceilalți oameni: se ciorovăiesc și se ceartă, îl slujesc pe Mama, merg după poftele lor și uită cu totul de Mântuitorul care a murit pentru ei. Își trăiesc viața de zi cu zi fără Răscumpărătorul lor. Asta este rău.

Ar trebui să ne purtăm pălăria credinței și în afara slujbelor religioase.

Lumea pierdută...!

S-a întâmplat în anul 1915.

Mă afluam pe front ca tânăr voluntar. Eram în Champagne, într-o zonă dezolant de distrusă.

În ziua dinaintea Crăciunului a venit poșta. Am primit și eu un pachetel. Printre tot felul de daruri a fost și o lumânare galbenă.

- Copii, ne facem un pom de Crăciun! au spus cu toții, când au văzut lumânarea galbenă în mâna mea.

În dimineața zilei de Ajun am plecat cu camaradul meu ca să căutăm pomul de Crăciun. Ce fericiți am fost când am dat peste un mic brad verde! Cu dragoste l-am replantat într-o conservă veche. Lumânarea a fost tăiată mai mult cu răbdare, decât cu îndemânare și fiecare mică luminiță a fost prinsă cu ace cu gămălie de crenguțe.

Și apoi a venit Ajunul. Afară, totul era liniștit. Numai pe ici, pe colo, mai lătra în noapte câte o împușcătură rătăcită. Acum, sărbătoarea noastră putea să înceapă.

Ah, a fost un eșec total! După-masă ni se livrase o damigeană mare cu rachiu. Bărbații gustaseră deja serios din această otravă, așa că atmosfera era destul de proastă. Am încercat să salvez ce se mai putea salva. S-au aprins lumânările și i-am rugat:

- Haideți să cântăm o cântare!

Atunci, unul s-a trezit că vrea să ne fotografieze împreună cu pomul cu lumânări. Până când ne-a aranjat pe toți, micuțele lumânări au ars de tot. În schimb, tranșeea s-a umplut de fumul înecăcios al luminii de magneziu.

Ah, totul a fost un eșec! De ce? Acum, mă gândesc că am fost cu toții bolnavi de dor de casă în seara aceea.

Pe scurt, a fost jalnic. Și, în cele din urmă, am părăsit tranșeea în fugă, îndurerat și mânios.

Afară m-a înconjurat noaptea senină și înstelată. Pământul calcaros răscolit de împușcături strălucea alb. Sărmană țară! Aici s-au întins cândva câmpii și grădini bogate. Acolo jos, în vale, a existat un sat. Acum, numai câțiva pomi fructiferi desfrunziți mai amintesc de existența lui. Chiar și ruinele au dispărut, folosite la construcția șoselei. În urmă cu doi ani, oameni veseli au sărbătorit acolo Crăciunul. Unde sunt acum, acești oameni fără patrie?

Atunci am auzit un zgomot. Din adăpostul ofițerilor, care se află la o depărtare de câțiva pași, iese cineva afară. Se uită la mine, pentru că mă aflu în umbră. Dar pot să-l recunosc. Este un locotenent major, care mi-a insuflat întotdeauna mult respect. A stat mult timp și s-a uitat în noaptea dezolantă. Ia te uită, m-am gândit, și el simte ca mine. Probabil că și în adăpostul ofițerilor sunt toți beți. Și acum descoperă și el toată jalea acestui război, încât aproape că nu mai poate să-l suporte.

Dar - ce are acolo? Scoate de sub pelerină un corn strălucitor, îl duce la buze. Și acum răsună nespuse de dulce și de ciudat peste valea distrusă de împușcături:

„O, Crăciun vesel, o Crăciun sfânt,
Sărbătoare binecuvântată...”

Cornul lui mă obligă să rostesc încet textul melodiei. Și totul în mine se revoltă. Nu! Nu! strigă inima mea. Nu este adevărat! Aici, un sat distrus. Fiecare casă pustie, un râu de suferință. Și acolo, bărbații beți, bolnavi de dor de casă.

Și acasă femeile, copiii plângând, care își strigă tații - sânge, moarte, jale... Cum poți să cânti așa: O, Crăciun vesel...? Dar el cântă liniștit mai departe. Și cântarea sună a jale:

Lumea pierdută...

Da, mă gândesc, asta este foarte adevărat. Nu am mai văzut și simțit niciodată lucrurile așa.

Cristos S-a născut... cântă melodia peste gândurile mele. Atât de clar, ca un chiot, atât de zguduitor, încât tresar și ascult.

„Cristos S-a născut!

Bucură-te, bucură-te, frate creștine!“

Atunci parcă îmi cad niște solzi de pe ochi: Asta înseamnă Crăciunul, asta și nimic altceva:

Lumea pierdută - Cristos S-a născut!

Bucură-te, bucură-te, frate creștine!

Scrisoarea din patrie

Trenulețul înainta zgomotos printre munți, în noapte.

Înghesuit groaznic, stăteam lângă mama și mă gândeam, dacă să-i spun ce mă frământă. Venise să mă ia din Tübingen, unde studiam teologia. Și acum călătoream împreună spre Schwäbische Alb.

În cele din urmă, mi-am făcut curaj:

- Știi, mamă, nu mai simt nici o bucurie pentru Biblie. Gădesc în ea atâtea lucruri de neînțeles și grele. Sunt atâtea contradicții și lucruri neinteligibile, care, pentru omul modern, fac ca această carte să fie absolut nefolositoare.

Mama a izbucnit într-un râs vesel:

- Aceasta din cauză că citești Biblia pe dos.

Puțin jignit, sar în jos, încât bărbatul de lângă noi scapă ziarul, mirat.

- Dar, cum trebuie s-o citesc? O citesc în textul original ebraic și grecesc. Citesc comentarii. Ascult prelegeri...

Mama mă liniștește prinzându-mă de mână:

- Să-ți dau un exemplu. Mai știi, când ai fost timp de aproape doi ani neîntrerupt pe front, în război, fără să primești nici un concediu? În vremea aceea ți-am scris regulat despre evenimentele de acasă. Și apoi, într-o zi, am primit o scrisoare de la tine, pe care nu am uitat-o. Ai scris: În scrisorile voastre citesc despre cartele pentru alimente, despre lacomi, despre statul la cozi. Nu înțeleg toate aceste lucruri. S-au schimbat chiar atât de mult lucrurile la voi?... Și apoi a urmat propoziția care m-a mișcat atât de tare: De cât timp ne-am despărțit și cât de departe sunt de voi, încât nici nu mai pot să înțeleg scrisorile din patrie!

Am dat din cap.

- Da, da, îmi amintesc. Dar ce legătură are asta cu Biblia?

- Vezi tu, a continuat mama. Tu nu ai scris atunci: Scrisorile mamei mele sunt pentru mine, omul modern, nefolositoare. Nu ai scris nici: În scrisorile mamei mele sunt contradicții și lucruri fără sens. Ai spus pur și simplu: De cât timp ne-am despărțit și cât de departe sunt de casă, încât nici nu mai pot să înțeleg scrisorile din patrie!

Încep să înțeleg. O ascult pe mama atent.

- Biblia este și ea o scrisoare, dragul meu fiu. Este o scrisoare a Dumnezeuului viu din patria veșnică - adresată ție. Dacă nu mai poți să înțelegi această scrisoare, nu ai voie să dai vina pe scrisoare. De vină ești tu. Trebuie să spui: Cât de îngrozitor de mult m-am îndepărtat de Tatăl meu ceresc, încât nu mai pot să-i înțeleg scrisoarea! Acum vreau să mă adâncesc în ea și vreau să cer

sincer Duhul Sfânt, ca să învăț să înțeleg scrisoarea din patrie.

Și de atunci, între noi s-a lăsat tăcerea, până când trenulețul a oprit în Urach. Dar sfatul mamei nu l-am mai uitat niciodată. El mi-a arătat calea spre înțelegerea Bibliei.

Cântarea

Când am trecut recent prin piața zgomotoasă și animată din fața gării din Essen, am văzut un mic grup de tineri în uniforma Armatei Salvării, care-și cântau liniștiți cântările despre Isus, acompaniați de o ghitară. În jurul lor se strânseseră câțiva oameni, care ascultau cu evlavie.

Atunci mi-a venit în minte o scurtă întâmplare, despre modul în care a reușit să mă scoată un astfel de cântecel din cea mai profundă deznădejde. Deși era o poveste foarte veche, scena mi-a apărut în fața ochilor cu toate detaliile:

Pe vremea aceea am fost preot asistent într-un cartier mărginaș din Bielefeld. Acolo domnea o moarte spirituală de nedescris. Dar Evanghelia a început să-și arate puterea. Tot felul de lucruri începeau să se pună în mișcare.

Dar imediat au apărut și împotrivirile. Și, în mod sigur, și eu am început multe lucruri cu stângul sau pe dos. Așa că am ajuns curând implicat în tot felul de lupte agitate. Și în tot acest timp, am fost atât de singur, fără călăuzire și experiență. Și tocmai atunci, când aș fi

avut nevoie de toate forțele mele, rana mea din război și-a anunțat prezența. Am suferit de dureri groaznice de spate. Treptat, au devenit atât de chinuitoare, încât nu am mai putut să merg cu spatele drept. Cel mai bine mă puteam deplasa pe bicicletă.

Într-o zi dogoritoare de vară am plecat în oraș. Inima îmi era atât de grea. În cartierul meu suferisem câteva atacuri puternice. Era, de parcă moartea spirituală avea totuși să triumfe. Și eu însumi mă simțeam atât de jalnic! Când mă dădeam jos de pe bicicletă, mă îndoiam întotdeauna din cauza durerilor insuportabile. Era totuși imposibil ca Dumnezeu să iasă la luptă cu o astfel de urneală jalnică și nepricepută.

În timp ce pedalam obosit și descurajat, am auzit odată o melodie. Se auzea prin fereastra deschisă a unui birt. Dar - nu se auzea ca urletele bețivilor.

Am fost curios, ce fel de melodie ar putea să fie. De aceea am pedalat foarte încet și m-am ridicat de pe șaua bicicletei ca să pot privi înăuntru prin fereastra larg deschisă.

În mijlocul a câțiva băutori de bere obosiți stătea un grup mic de soldați din Armata Salvării și cânta.

Și tocmai în acest moment am auzit refrenul unei cântări, pe care atunci nu o cunoșteam. Era:

„O, de-ai putea tu crede,

Minuni mari ai vedea.

Întotdeauna Isus

Cu drag te-ar ajuta...”

Băutorii de bere nici măcar nu și-au ridicat privirea. Însă mie, ucenicul obosit, descurajat al lui Isus Cristos, mi s-a părut că mi-a vorbit direct Mântuitorul meu. Da, asta este! Așa se pune problema! O, de-ai putea tu crede, minuni mari ai vedea. Întotdeauna Isus cu drag te-ar ajuta.

Am plecat mai departe vesel și mângâiat. Încă o dată am trăit ceea ce spune David în Psalmul 23: El îmi înviorează sufletul. Da, Domnul nostru îi cunoaște pe cei care sunt ai Lui și le asigură întotdeauna la momentul potrivit un pahar cu apă proaspătă. Și la fel cum această apă proaspătă a țâșnit odinioară în pustie dintr-o stâncă, tot așa am primit-o eu dintr-un birt.

Soldații din Armata Salvării nu mă văzuseră, sunt sigur. Și, mai târziu, m-am gândit că ar fi trebuit totuși să dau mâna cu ei și să le spun cât de bine mi-a prins cântarea lor. Căci - cine știe - poate că erau și ei tocmai puțin descurajați de indiferența oamenilor din birt, pentru care cântau în zadar. Din păcate, nu m-am dus să vorbesc cu ei. De aceea vreau însă să povestesc această istorie pentru încurajarea celor care-L mărturisesc pe Isus. Cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie să se întoarcă înapoi fără rod, ci să spună ceea ce este pe placul Domnului. Și unele semințe cad acolo unde nici măcar nu ne gândim.

Prea târziu

A trecut foarte mult timp de atunci. Eram încă un tânăr preot asistent într-un oraș din Westfalia. Dar, deși am trecut de atunci prin multe, nu pot să uit acel ceas teribil din noapte.

În vremea aceea, în parohia mea a trăit un bărbat de vârstă mijlocie, care nu pierdea nici o ocazie să înjure și să batjocorească cu cruzime creștinismul, biserica și chiar și pe mine. Când am auzit despre acest lucru, m-am hotărât să-l vizitez.

Rar am mai făcut o astfel de vizită la domiciliu fără succes și tristă. Bărbatul nu a fost accesibil pentru o discuție liniștită. Mi-a spus râzând:

- Nu vă obosiți cu mine! Am descoperit demult înșelătoria. Voi, popii, ori sunteți voi înșivă proști, ori - sunteți angajați de niște puteri oarecare, ca să prostiți lumea.

- Dumnezeu trăiește! am răspuns eu. Chiar și dumneavoastră veți sta într-o zi înaintea Lui.

Mi-a râs în nas:

- Țsta este așa, un banc bun al vostru, al popilor, ca să le faceți frică oamenilor cu ceea ce vine după moarte.

- Ei bine, am răspuns eu, este și o întrebare serioasă. Asta o să pricepeți poate într-o zi, când veți fi la un pas de moarte.

Atunci, a devenit foarte ceremonios și mi-a explicat:

- Ascultați-mă bine: niciodată - încă o dată: niciodată nu voi avea nevoie de dumneavoastră. Eu nu fac parte dintre acei bieți oameni care, pe moarte, încep dintr-o dată să strige după Dumnezeu. Pot să mor și voi muri fără dumneavoastră. Moartea este cel mai normal lucru de pe pământ. Fiecare floare se ofilește odată. Și la fel este și cu omul. Fenomenele naturale nu au nevoie de nici un fel de pălăvrăgeală de-a dumneavoastră, cum este cea despre moarte.

Am plecat. Acest bărbat era ferm hotărât să trăiască fără Dumnezeu și să moară fără Dumnezeu. Aici, slujba mea se încheiase. -

Dar m-am înșelat. S-a întâmplat aproximativ un an mai târziu. Cineva a sunat în miez de noapte la ușa mea. Afară stătea soția acestui bărbat și m-a rugat agitată să merg cu ea. Soțul ei era bolnav de câțva timp. Și acum, medicii nu i-au mai dat nici o speranță. Era pe moarte.

Am refuzat:

- Stimată doamnă! Soțul dumneavoastră mi-a spus

categoric că nu vrea să mă vadă lângă patul lui de moarte. Atunci, nu m-am gândit că această situație va interveni atât de curând. Dar - nu pot să mă duc la el, dacă nu vrea nicicum să mă vadă.

La acesta cuvinte, femeia a strigat tremurând:

- Veniți repede! Chiar el m-a trimis după dumneavoastră. El spune într-una: Popa a avut totuși dreptate! Popa a avut totuși dreptate!

Atunci m-am îmbrăcat repede și am mers cu ea. Dar - am ajuns prea târziu. Bărbatul își pierduse deja cunoștința. Deși era inconștient, i-am spus totuși câteva cuvinte din Biblie despre sângele lui Îsus, care ne curățește de orice păcat. Dar nu am avut deloc impresia că le-a auzit. Așa a murit.

M-am înfiorat tot când am plecat acasă în zorii zilei. Nu numai răcoarea dimineții m-a făcut să mă înfierez. Sufletul meu a fost năpădit de tristețe. Și, dintr-o dată am înțeles într-un mod nou rugăciunea puternică a marelui bărbat Moise: Doamne, învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să dobândim înțelepciune.

Discul din cap

Printre creștini și păgâni, printre naziști și marxiști găsim adesea oameni care ne lasă cu impresia: cândva, li s-a montat un disc în cap. Și când apeși pe un buton, discul începe să se învârtă. Atunci urmează cuvintele și frazele învățate pe de rost. Ei nu mai ascultă ce spune celălalt. Plouă de-a dreptul cu cuvinte înțelepte vârate în cap.

Sunt de părere că, atunci când un om a ajuns la o anumită convingere, trebuie să poată să o exprime prin propriile lui cuvinte și nu prin fraze învățate pe de rost.

A fost pe vremea inflației de după primul război mondial, când banii s-au devalorizat cu fiecare zi ce trecea și când, în cele din urmă, o cutie de chibrituri a ajuns să coste milioane.

Eram un biet preot asistent, care-și primea salariul întotdeauna abia când banii se devalorizaseră deja. Și în vremea aceea, am flămânzit de multe ori împreună cu tânăra mea soție.

În schimb, muncitorii care locuiau în parohia mea o duceau foarte bine. Majoritatea erau meseriași într-o mare fabrică de biciclete. Își primeau salariul în fiecare zi în bancnote noi nouțe și puteau să cumpere repede cele trebuincioase, înainte ca banii să-și piardă valoarea. Și, în plus, aveau fiecare câte o grădină și cel puțin un porc, pe care să-l taie toamna. Deoarece nu veneau la mine, la biserică, m-am dus eu la ei. I-am vizitat de la ușă la ușă.

Astfel, într-o vineri seara, l-am găsit pe om în bucătărie. Tocmai tăia felii groase de șuncă în cuburi mici, așa cum obișnuiesc să mănânce șunca cei din Westfalia.

Am început să salivez. Dar nu l-am lăsat pe om să observe ceva. L-am salutat politicos. El a fost însă foarte rece. Abia mi-a oferit un scaun. Și iată ce a urmat apoi:

El nu este pentru biserică și pentru creștinism. Desigur, nu vrea să se retragă din biserică - din cauza soției și a copiilor -, dar nu permite să i se spună nimic despre treaba asta. Totuși, poate că nu este chiar atât de rău, să fie vizitat odată de un preot - deși, de când locuiește aici, nu l-a vizitat niciodată nici un preot - dar așa, numai într-o doară! - Pentru că acum s-a nimerit să fie tocmai prezent un preot, ar putea să-și descarce inima cu ceea ce are împotriva bisericii și a popilor.

- Vă rog! Vă rog! i-am spus cam speriat. Pentru mine este important să aud ce are un om ca dumneavoastră împotriva popilor și împotriva creștinismului.

Da, da, asta vrea să-mi și spună. Biserica, asta este împotriva deșteptării maselor, asta vrea să-i prostească pe oameni. Și de ce? Numai pentru ca bogății și capitaliștii să-i poată exploata mai bine. Și, de fapt, este clar că popii sunt de partea capitaliștilor. Da, biserica este de fapt cea mai vinovată de sărăcirea maselor. Popii, ăștia se îngrijesc și se îngrașă, în timp ce sărăcirea maselor se întinde tot mai mult în jurul lor...

A ținut-o tot așa, doar cu variațiuni mereu noi. Și după fiecare a doua propoziție și-a vârât câte o bucată de șuncă în gură.

Și eu stăteam acolo -, foamea îmi rodea dureros stomacul de când îl văzusem pe om mâncând șuncă înaintea mea. Și în timp ce mă luptam să nu-l invidiez, am aflat că sunt vinovat de sărăcirea maselor.

- Desigur! Popii sunt de vină de sărăcirea maselor! a strigat omul în cele din urmă, de parcă ar fi avut în fața lui o adunare de oameni. Apoi m-a privit cu reproș, pe mine, reprezentantul îngrășat al unei biserici care suge sângele din oameni - s-a uitat de-a dreptul cu amar la mine, acest reprezentant al clasei sărace. Și în cele din urmă și-a mai vârât încă o bucată de șuncă în gură.

N-am mai rezistat. Răbdarea mi-a ajuns la capăt.

- Omule! am spus mâniat. Mai întâi, dați-mi o bucățică din șunca dumneavoastră! De dimineață nu am mai mâncat nimic. De fapt, cine este cel sărăcit? În nici un caz dumneavoastră! Dacă este unul din noi doi, atunci eu sunt acela, care-mi primesc salariul când nu mai are nici o valoare și căruia acum îi este într-adevăr foame.

Omul a albit efectiv. Speriat, s-a așezat și m-a ascultat în timp ce i-am explicat foarte liniștit că minunatul

lui discurs a nimerit în cazul meu ca nuca-n perete.

La sfârșit, am răs amândoi.

Dar apoi s-a întâmplat totuși un lucru deosebit de important: discul cu frazele s-a spart. Și apoi am putut să discutăm ca doi oameni care au să-și spună ceva.

Cât pe-aci să mănânc bătaie

Adunarea ateilor la Kesselbrink! Veniți cu toții! Vorbitor....

Libertate de exprimare! - Așa urlau placajele roșii la toate colțurile și pe toate zidurile.

Au fost vremuri agitate atunci, în jurul anului 1925. Încetul cu încetul, adunările politice au început să fie ținute sub forma unor lupte de sală. Și acum, una despre concepția despre lume și viață!

Mie, unui preot asistent într-un cartier absolut marxist, mi-a fost clar că îi voi întâlni acolo, la Kesselbrink, pe toți bărbații pe care îi caut în zadar duminica în biserica mea. Așa că a trebuit să mă duc și eu acolo! O sală imensă, arhiplină! Fum de tutun! Zumzet de voci! Mi-am făcut loc până în față și am găsit în mod uimitor încă un scaun liber în primul rând. Bărbații din jurul meu erau fără îndoială ateii de seamă. În orice caz, m-au privit ciudat. Și probabil că și Daniel în groapa cu lei s-a simțit așa cum m-am simțit eu.

Apoi, președintele a sunat din clopoțel. Vorbitorul a ținut un discurs lung, prin care nu a spus nimic nou. Lucruri obișnuite: pe vremea când oamenii nu au știut nimic despre tainele naturii, și-au explicat tot ce le părea straniu spunând: Aceștia sunt zeii. Când tuna și fulgera

era activitatea zeilor. Dar acum suntem iluminați. Toate tainele au fost descoperite. Prin aceasta putem să renunțăm la sistemul ajutător al credinței. Este vina bisericilor, că vor să-i pironească pe oameni la stadiul spiritual al epocii de piatră.

În sală era mare agitație. La urma urmei, fiecare știa aceste lucruri.

Dar după aceasta au urmat discuțiile. Atunci a început să devină interesant. Au luat cuvântul cele mai diferite curente. Spiritele s-au aprins. Tot mai des au răsunit strigătele, zbieretele de mânie sau râsetele.

Eu îmi pregătisem deja demult un mic discurs. Am ridicat tot mereu mâna. Biletelul meu ajunsese demult pe masa prezidiului. Dar, pur și simplu, au sărit peste mine.

L-a un moment dat, s-a întâmplat ceva: a luat cuvântul un ateu bătrân. Cred că era un om extraordinar. Căci nu a spus expresiile obișnuite, răsuflăte. În mod sigur, auzise câte ceva despre Evanghelie și și formase propriile lui păreri înguste despre ea. Aceasta a făcut să crească agitația din sală.

A strigat:

- Tot creștinismul este plin de contradicții! Acești creștini spun tot mereu că sunt păcătoși. Și apoi declară din nou că ar avea o relație deosebit de bună cu Dumnezeu lor. Nu poate să fie valabil decât un singur lucru...

Câțiva tineri au urlat:

- Destul!

Undeva, cineva râdea în hohote. Președintele a sunat și a strigat:

- Liniște!

Acesta a fost momentul în care în mine a explodat ceva. Mânia la adresa tuturor acestor discursuri stupide și mai ales la adresa acestor batjocuri, mânia că aici oa-

menii își băteau joc de un om, care înțelesese întrebarea hotărâtoare a Evangheliei: cum poți să fii un păcătos și totuși un copil al lui Dumnezeu, indignarea că nu mi se dăduse cuvântul -, toate acestea au dus la o explozie lăuntrică. Am sărit în sus și am strigat cât am putut de tare:

- Sângele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat!

Așa! Cel puțin, vorbitorul a primit acum un răspuns. Dar n-am apucat să mă bucur nici măcar o secundă de acest lucru; căci în secunda următoare, întreaga sală s-a transformat într-un cuib de demoni. Am văzut guri care urlau, pumni care se agitau, am auzit strigăte și urlete. Un bărbat sălbatic a sărit pe mine și a ridicat mâna să mă lovească... Totul s-a întâmplat atât de repede, inima a încetat un moment să mai bată. Apoi -, da, apoi s-a întâmplat ceva straniu: am simțit că un bărbat puternic m-a tras în brațele lui. Am vrut să mă apăr. Dar el mi-a șoptit în ureche:

- Stați foarte liniștit! Nu vă mișcați!

Apoi nu a mai avut timp de mine. Pur și simplu m-a acoperit cu trupul lui, în timp ce i-a poruncit atacantului să mă lase în pace.

Abia mai târziu am aflat: era un om de vază printre atei. Și în mod evident, un om deștept, care și-a spus:

- Dacă acest preot mic este ciomăgit aici, atunci asta este pentru el o publicitate bună, dar pentru noi una proastă.

M-a ținut mult timp strâns lipit de el, până când sala s-a liniștit din nou. Apoi mi-a dat drumul. Am părăsit sala tulburat.

În Biblie este scris: El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra ta și ei te vor lua pe mâini, ca nu cumva să te lovești cu piciorul de vreo piatră. Am crezut întot-

deauna aceste cuvinte. Dar că Domnul meu poate să-i transforme chiar și pe atei de vază în îngerii Lui -, acest lucru l-am învățat totuși abia în acea seară.

Cine deschide...

A fost perioada de mari tulburări politice. Căștile de oțel, Frontul de fier, naziștii și comuniștii aveau membrii de partid în uniformă, care se luptau în „bătălii“ fierbinți de sală.

Mergeam obosit și descurajat pe străzi. Eram un preot tânăr într-un cartier absolut marxist din Essen. Oamenii erau atât de amărâți și de fanatici, încât nici nu puteau să audă mesajul despre Isus. Eram foarte singur și părăsit în mijlocul acestor blocuri cu locuințe de închiriat suprapopulate.

Cu câțiva pași în fața mea mergeau doi tineri. Unul purta uniformă gri a Ligii luptătorilor frontului roșu. I-am văzut prinși într-o discuție vie. Și apoi am oftat:

- Cum poți oare să te apropii de acești tineri? Și gândul următor a fost deja: De ce să nu facă Dumnezeu minunea și să-mi dăruiască o ușă deschisă spre acești oameni?! Chiar Dumnezeu spune în Apocalipsa: Eu sunt cel care deschide și nimeni nu închide. Așa că l-am rugat pe Domnul meu atotprezent: Doamne, lasă-mă să văd minunile Tale și deschide-mi ușa spre oamenii aceștia! Cu toate acestea, nu am avut nici cel mai mic habar cum avea să se întâmple aceasta.

Apoi, am grăbit pasul. I-am depășit pe cei doi. Când am trecut pe lângă ei, l-am auzit pe tânărul în uniformă întrebându-l pe celălalt:

- Nu ai să-mi dai nimic de citit?

M-am înveselit. Iată ușa deschisă! M-am întors repede și am spus:

- Dacă vrei ceva de citit, vino la mine!

M-a măsurat mirat. Apoi a întrebat circumspect:

- Cine ești tu?

- Sunt un preot!

A răs:

- Și eu sunt un preot!

- Omule, nu vorbi prostii! Nu ești preot!

A răs și mai tare:

- Facem pariu?

Ei bine, și atunci am aflat că îl chema Pfarrer (preot, în limba germană). Willy Pfarrer.

- Și pe mine mă cheamă Willy și sunt preot!

Se părea că se va lăsa cu o discuție veselă.

Atunci s-a uitat dintr-o dată dezamăgit, de-a dreptul speriat la mine. Apoi, a spus:

- Când pot să vin mâine la dumneavoastră?

Am spus o oră și mi-a promis că vine. Apoi a plecat repede. Am observat la el o agitație ciudată.

Ziua următoare s-a aflat în camera mea. Și mi-a povestit:

- Anul trecut, am trecut odată prin Weberplatz. O mulțime de oameni năvălea în Biserica Crucii. Mulți bărbați purtau calabreza festivă pe cap. Ei, ei m-am gândit, aici este un eveniment! Curios, am urcat treptele ca să mă uit în biserică. Dar un șuvoi de oameni m-a luat pe la spate și m-a împins în față. Doamne Dumnezeule! De cât timp nu mai călcasem deja într-o biserică! De ce să nu mă uit deci puțin în jur? În cele din urmă, am ajuns prins ca într-o menghină în față de tot, pe culoarul central. Și când am vrut să ies, orga a început să cânte și

oamenii mi-au spus să nu mai fac gălăgie. Așa se face că am participat fără să vreau la o slujbă religioasă.

- Și, cum ți-a plăcut? l-am întrebat. În timpul relatării lui, mi-am dat seama foarte clar că a fost vorba de slujba religioasă în care am fost instalat în funcție. Și - sincer vorbind - situația mi-a fost destul de penibilă. Nu-mi aminteam cu plăcere de acea slujbă religioasă. Atunci am ținut cea mai slabă predică a vieții mele. Cum s-a întâmplat: cu o zi înainte sosise mașina cu mobilă și aproape toată noaptea mi-o petrecusem sortându-mi cărțile. Aveam abia 27 de ani, eram tânăr și plin de speranță că, la momentul potrivit, aveau să-mi vină mie niște idei.

În fața ochilor, am văzut din nou Biserica Crucii arhiplină: în jurul altarului se aflau stegarii a nenumărate asociații. Preoți în odăjdii, prezbiteri, orga, liturghia lungă. Apoi a vorbit unul. Și încă unul. Și încă unul. Trecuse deja o oră jumătate. Stegarii se clătinau îngrijorător. În biserica arhiplină lipsea oxigenul. Și apoi a trebuit să urc la amvon. Oamenii erau deja atât de obosiți! Și mie îmi bătea o rază de soare drept în ochi, încât abia puteam să văd în jur. Se poate deci înțelege prea bine, că puținul, pe care mi-l propusesem să-l spun, mi s-a șters de tot din minte. M-am simțit foarte stânjenit cât am stat la amvon și am fost fericit când am coborât.

Când m-am așezat, scumpa mea soție mi-a spus:

- De predica asta poți numai să te rușinezi!

Da, așa s-au petrecut lucrurile atunci. Și acum am în fața mea un tânăr comunist inteligent și-mi povestește că a ajuns fără să vrea la această slujbă religioasă. Acum voi auzi deci pentru a doua dată, ce martor jalnic am fost. Dar - cât pe ce să leșin, când omul a povestit mai departe. Nu are habar ce mă emoționează în timp ce relatează mai departe:

- Mă aflam deci acolo și eram disperat. Căci slujba nu mai lua sfârșit. Și când a mai urcat apoi încă unul la amvon, am vrut să mă lupt să ies afară, indiferent de consecințe. Și atunci am văzut că cel de la amvon era un bărbat foarte tânăr, de vârsta mea. Pe ăsta ai să-l asculți, mi-am spus. Sunt curios ce știe! Și apoi - da, apoi predica lui s-a prins de mine, așa cum nu s-a mai prins nimic altceva de mine.

Nu mai știu cum am ieșit din biserică. Știu numai că mi-a trebuit ceva timp, ca să uit efectul pe care l-a avut asupra mea predica. Dar - în cele din urmă, eram un ateu convins. Nu vroiam să mă las prostit...

A făcut o pauză. Am așteptat curios. A început din nou:

- Vreau să fiu foarte sincer. Vedeți, eu sunt conducătorul ansamblurilor de toboșari și de fluierași ale Frontului Roșu. Am în subordinea mea o mulțime de dirijori, pe toți conducătorii corurilor din zona Ruhr. Și de fiecare dată când este ziua onomastică a unui dintre ei, facem chef. Ei bine, se bea rachiu. Nu pot să beau prea mult. Dar - ce poți să faci. Trebuie să petreci cu ei. Așa se face că aproape tot a doua zi ajung beat acasă. În acest timp, căsnicia mea se destramă. Și toată viața mea este pe dos. Pe scurt - nu-mi mai place viața pe care o duc. Și de câteva zile am numai un gând: dacă aș da de un om, care să-mi poată arăta un alt drum, unul nou. Da, de câteva zile am numai această dorință. Și acum - tocmai acum s-a întâmplat că m-a interpellat pe stradă tocmai omul a cărui predică s-a prins atunci de mine. Ce lucru ciudat...!

Da, ne-am minunat amândoi. El a fost de părere că este vorba de o coincidență stranie. Eu i-am explicat că este în joc mâna Altcuiva. -

A devenit unul din colaboratorii mei foarte dragi. Inima și slujirea lui Îi aparțineau acum Domnului Isus.

Și pentru că avea o slăbiciune pentru corurile de toboșari și de fluierași, a înființat unul și în biserica mea.

Nu voi uita niciodată cum a plecat corul prima dată în misiune: în față un zgomot de tobe de nedescris și în urma lui alergau mulți tineri sprinteni și împărțeau broșuri. Așa i s-a deschis Evangheliei o cale în acest cartier mort spiritual.

An nou - viață nouă

Trenul intră în hala mare a gării din Köln.

Scot capul pe geam și mă uit la înghesuiala și hărmălaia de pe peron.

Dintr-o dată, în fața mea răsare un om lung ca o prăjină.

- Pastore Busch! urlă la mine. Și atunci îl recunosc și eu. Ca preot foarte tânăr, am ținut câteva studii biblice și prelegeri la Asociația Creștină a Tinerilor Bărbați, unde acest om a fost unul dintre cei mai entuziaști membrii.

- Călătoriți și dumneavoastră în direcția Duisburg? m-a întrebat. Atunci urc aici, în vagonul dumneavoastră.

În timp ce trenul se urnește din nou, ne adâncim într-o discuție vie. Ne povestim unul altuia întâmplările din ultimii ani. Și apoi vine rândul vechilor prieteni.

- Ce mai face Willi, lunganul? ...

- Și cum o mai duce Fritz?

Îi luăm pe toți la rând, pe toți cei care au făcut parte pe vremuri din cercul tinerilor bărbați, în care Domnul Isus era mărturisit cu atât de mare putere. În măsura în care mai sunt în viață, sunt toți deja de mult timp bărbați în toată firea, capi de familie și oameni așezați.

- Și acum, povestești-mi ceva despre Karl! Îl mai văd parcă și acum înaintea ochilor, tinerelul gras și vesel, cum cânta cât îl ținea gura cântarea noastră de încheiere:

„Duh de viață, adie, adie
Peste întinsul câmp al morții!
Trezește sufletele la viață
Pe care moartea le-a legat!“

Cum arăta această moarte, o știa prea bine din proprie experiență...

A fost într-o noapte de Revelion. Grupul de tineri bărbați se bucurase de o sărbătoare minunată. Au cântat, au povestit, au cercetat Cuvântul lui Dumnezeu. Când a bătut miezul nopții și afară a început hărmălaia, ei au îngenunchiat și s-au predat din nou în brațul minunatului nostru Împărat Isus.

Apoi, tinerii au părăsit sala. Râzând, discutând, fluierând sau discutând serios. Afară, în strada întunecoasă, Willi, lunganul, s-a oprit brusc:

- Ce-i cu ăsta, e mort?

Ceilalți s-au apropiat în grabă. Pe marginea străzii zăcea o umbră nemișcată. Unul s-a aplecat deja să-i asculte inima. S-a ridicat râzând:

- Nici vorbă! E doar beat! Doar a sărbătorit și el Revelionul. Și încă cum!

- Haideti! Lăsați porcul să zacă acolo! a strigat unul mai tânăr, scârbit. Willi, lunganul s-a întors spre el:

- Porc? Domnul Isus a murit și pentru băiatul acesta. Dumnezeu îl iubește și pe el! Tăcere.

În cele din urmă, cineva a întreat:

- Ce trebuie să facem?

- Îl ducem acasă! a propus Willi, lunganul. Și mâine dimineață mă voi duce să-i fac o vizită.

Au pus mâna cu toții. Când tânărul a stat din nou pe picioare, sprijinit de multe mâini puternice, a început să-

și revină. Așa că a putut să spună unde locuiește. Cu greu l-au dus acasă.

Ziua următoare, pe la prânz, cineva a sunat la soneria tânărului. Era lunganul Willi împreună cu un prieten.

- Vrem să-i facem o vizită lui Karl.

- Aah, da. Bine! a oftat mama. Dar să nu-l luați cu voi la birt! Deocamdată ajunge.

Karl a ridicat speriat capul atunci când a dat mâna cu cei doi băieți zdraveni. Apoi s-au așezat lângă patul lui...

Nu știu ce au discutat. Dar, la următoarea întâlnire a grupului, Karl a fost prezent. Și de atunci a fost întotdeauna prezent. Așa am ajuns să-l cunosc și eu. Prin Cuvântul lui Dumnezeu a descoperit o lume nouă, mai frumoasă. L-a găsit pe Domnul Isus ca Mântuitorul și Răscumpărătorul lui. Totul a devenit nou. Mama nu înceta să se minuneze...

- Deci, ce mai face Karl? am întrebat-o acum, după 35 de ani, pe cunoștința mea.

- Karl! Oh, este implicat până peste cap! Conduce acum grupul tinerilor bărbați.

- Poftim?! Dar acum trebuie să aibă vreo 50 de ani!

- Da, dar se pricepe! a spus prietenul meu râzând.

Nu am mai întrebat altceva, căci mi-era destul de greu să-mi ascund emoția: cel pe care-l ridicaseră de pe trotuar le arăta acum altor tineri calea spre adevărata viață!

De unde și-a luat Cain nevasta?

Se cunoaște tot mai puțin despre Biblie. În schimb, prejudecățile cele mai absurde despre Biblie se înmulțesc tot mai mult. Vreau să vă povestesc două exemple în acest sens. Întâmplările s-au petrecut în urmă cu 25 de ani.

1927

În cercul nostru de tineri apare unul nou. Este primit cu bucurie. Dar el se poartă foarte rece. Și abia începem, că și întreabă dacă poate să spună și el ceva.

- Desigur! Cu plăcere!

- Deci - dumneavoastră citiți aici din Biblie. Găsesc că este o prostire sistematică.

Ne uităm unii la alții nedumeriți. Dar el nu se lasă intimidat:

- Am să vă dovedesc acest lucru! În Biblie se povestește că primii oameni s-au numit Adam și Eva. Ei au avut doi fii: Cain și Abel. Cain l-a omorât pe Abel. Și apoi se spune: Cain s-a dus într-o țară îndepărtată și și-a luat o nevastă. De unde a apărut această nevastă? Nu au existat alți oameni, în afară de familia lui Adam - conform Bibliei. Ei bine, vedeți acum - toată Biblia este numai vorbe goale.

Acum este rândul celui nou să se uite nedumerit. Căci tinerii - erau tineri duri, care lucrau în mină - izbucnesc în râs. De atâta râs, lovesc masa cu palmele, de se cutremură pereții.

Cel nou cade de-a binelea pe gânduri. Tinerilor începe să le pară rău de le, de aceea îi explică:

- Uite cum stau lucrurile, fiecare din noi, care am fost noi în acest grup de tineri, am încercat să-l punem pe preot la colț cu această poveste stupidă. Și el ne-a explicat apoi fiecăruia cum stau lucrurile.

Îmi fac un semn de încurajare cu capul, să-i explic și acestui nou problema.

Mă adresez lui:

- Știți unde scrie în Biblie: Cain s-a dus într-o țară îndepărtată și și-a luat o nevastă?

A dat din cap.

- Nu știți? Bine! Nici eu nu știu! Acest lucru nu apare nicăieri în Biblie. În Biblie scrie - și haideți să citim - : la Genesa 5:4 că Adam și Eva au avut mulți fii și multe fiice. Înainte ca acest Cain să plece într-o țară îndepărtată s-a căsătorit cu sora lui. Puteți să citiți în Biblie: Dumnezeu a făcut ca dintr-un singur sânge să iasă toate neamurile de oameni care trăiesc pe pământ. - Apoi, după ce rasa umană s-a răspândit pe pământ, Dumnezeu a interzis căsătoria între frate și soră. Ați înțeles?

Da, este foarte clar, mai ales că ne dăm toți silința să găsim toate pasajele biblice care au ceva de spus legat de această problemă.

- Ai priceput? îl întreabă tinerii pe cel nou. El dă din cap buimăcit.

- Atunci putem să ne întoarcem la tema noastră propriu-zisă, afirm eu. Dar acum mă întrerupe unul dintre tineri.

- Trebuie să mai spun ceva! Nu este ciudat, că fiecare - da - fiecare dintre noi a venit cu istoria asta stupidă? Și când a venit și al douăzeci și cincelea tot cu asta, atunci am observat în sfârșit: nu Biblia ne prostește! Nu, fără Biblie suntem prostiți de alții - atât de prostiți, încât este strigător la cer! Și pe tine..., cu aceasta se întoarce spre cel nou, care este foarte zăpăcit, și pe tine te-au prostit...

- Așa e! spun eu. Și aceasta este de aceea atât de rău, pentru că în Biblie nu este atât de mult vorba de nevasta lui Cain, ci despre noi, de sufletele noastre, și despre pierzarea noastră, și despre poziția noastră față de Dumnezeu cel viu, și de mântuirea noastră...

1952

Intru într-o cameră a unei tabere de tineri mineri. Pe pat stau întinși doi bărbați și citesc romane ieftine.

Mă așez pe marginea patului și încerc să intru cu ei în discuție. Dar nu ajung prea departe.

- Aha! Sunteți popă? Ei bine, atunci ștergeți-o repede! Nu ne lăsați prostiți. Biblia! Omule! asta este o carte plină de contradicții...

- N-am observat deloc lucrul acesta până acum.

- Atunci, vreau să vă arăt eu! spune unul din ei gânditor și se ridică puțin în pat. Deci, fiți atent! În Biblie apare o pereche, soț și soție - na, cum le spune? A, chiar, Maria și Iosif! Deci - Maria și Iosif au avut doi fii: Cain și Abel. Cain l-a omorât pe Abel. Și apoi Cain s-a dus într-o țară îndepărtată și și-a luat o nevastă. Vă rog, cum a ajuns la nevasta asta?

Se uită speriat la mine. Am izbucnit într-un râs dureros de puternic.

- Omule! îi spun, poate că a dat un anunț matrimonial!

Atunci observă și el că ceva nu este în regulă cu povestea lui. Și apoi pot să vorbesc serios cu cei doi. Pot să le mărturisesc cuvintele care sunt scrise în Psalmul 119: Cuvântul Tău mă face înțelept.

Și după ce am plecat, ei au început totuși să priceapă puțin că diavolul îi face pe oameni păcătoși, îngâmfați și - proști.

Pleacă, tată!

Stăm amândoi întinși în iarbă la marginea pădurii.

Ne înconjoară liniștea unei zile fierbinți de vară. Ce frumos este totul! Frunzișul verde, cerul albastru pe care plutesc norișori albi, bâzâitul cărăbușilor...

Am plecat din orașul industrial poluat și stăm acum aici în iarbă. Dar nu prea reușești să scapi cu totul de oraș. Îl luăm cu noi în nervii noștri, în gândurile și în inima noastră. Astfel, însoțitorul meu, minerul, îmi povestește despre viața de zi cu zi. Îmi povestește despre șeful lui necioplit și despre maistrul cu inimă bună, despre micile accidente și despre oboseala mare de zi cu zi, despre dogoarea galeriilor și despre singurătatea abatajelor.

- Tu! îl întrerup, cum ai ajuns de fapt în mină? Ai fost întotdeauna miner?

Întrebarea mea este urmată de o tăcere lungă.

- Tu!

- Da, ce-i?

- Te-am întrebat cum ai ajuns miner?

Atunci se ridică, își prinde genunchii cu brațele și se uită la mine aproape speriat.

- Da, spune el, asta este o istorie foarte serioasă. Dar pentru că tot m-ai întrebat, vreau să ți-o povestesc...

Deci, ai dreptate, nu am fost întotdeauna miner. Înainte am fost căruțaș: duceam butoaiele de bere. Asta a fost o cu totul altă viață: toată ziua pe drum, sus pe capră, doi cai frumoși înhămați...

Dar meseria mi-a adus nenorocire. Trebuia să mergem de la un birt la altul. Peste tot opream pentru o pauză. Beam aici un pahar și dincolo altul. Și așa se face că am devenit alcoolic, fără ca măcar să bag de seamă. Birturile au devenit patria mea.

Da, desigur, acasă mă aștepta nevasta. Și copilul nostru, fetița noastră. Atunci mi-au fost numai o povară. Nu puteam să suport ochii triști când veneam beat acasă.

Într-o seară am fost iar în birt. Ușa s-a deschis numai puțin de tot. Și pe ușă a intrat fetița mea. Micuța mea în birtul plin de hărmălaie.

Nu se teme nici un pic. Merge încet printre bărbații zgomotoși, care fumează și beau cu cărțile în mână. Se uită în jur cu ochi cercetători.

Acum m-a descoperit. Vine spre mine puțin supărată, mă trage de mânecă și-mi șoptește:

- Tată, vino acasă! Mama te așteaptă. Acasă este atât de bine. Vino!

A spus asta cu atâta dragoste și atât de irezistibil - copilul într-un birt murdar -, încât m-am și ridicat să plec cu ea. În momentul acela am simțit că toți ochii sunt îndreptați asupra mea. S-a făcut tăcere. Văd fețe batjocoritoare, aud remarci răutăcioase.

Atunci m-a apucat - da, nici eu nu știu ce -: supărare, pentru această schimbare; frică, față de camarazi că vor crede că sunt ținut sub papuc; poate și mânie, față de mine însumi și de starea mea jalnică... pe scurt, strig furios la copil, o prind de braț, încât începe să plângă, o târâsc prin birt și o arunc brutal și cu putere pe ușă afară. Apoi m-am îmbătat până mi-am pierdut cunoștința.

Și zilele următoare la fel. Săptămânile au trecut cu amețeli și tensiune surdă.

Într-o zi, m-am dus la prânz acasă. Am smucit ușa zgomotos. Soția și-a ridicat mâinile speriată și rugătoare.

- Ce s-a întâmplat? am zbierat la ea.

Atunci a arătat spre bancheta din bucătărie.

- Copilul nostru este bolnav, bolnav pe moarte. Te rog...

Într-adevăr, printre perne zace fetița mea cu fața arsă de febră.

- E grav? întreb speriat. Soția dă tăcută din cap.

Omule, nu pot să-ți spun ce am simțit atunci. Copilul meu! Tu n-ai pierdut încă nici unul? Nu? Atunci nici nu poți să înțelegi cum este să pierzi un copil. Am fugit la banchetă:

- Fetița mea! și vreau să o mângâi cu mâna pe frunte. Atunci, în ochii ei a apărut o groază cumplită, mâna ei mi-a oprit mâna:

- Pleacă, tată!

Stau pironit, speriat de moarte.

- Fetița mea!

Dar agitată îmi face semn cu mâna:

- Pleacă, tată!

Și nu se liniștește până când nu mă vede lângă ușă.

Da, acolo am stat două ore - ah, ce spun: am stat o veșnicie. Am văzut cum soția i-a dat fetiței pe moarte să bea apă, am văzut cum a sprijinit-o, cum i-a aranjat perna, cum a mângâiat-o, am auzit cum s-a rugat cu ea.

Dar dacă am încercat să mă apropiu numai un pas, copilul meu începea să țipe nervos:

- Pleacă, tată, pleacă!

Atunci am renunțat și am rămas pe loc. Am rămas pe loc până când copilul a murit.

În acele două ore, mi-am văzut toată viața pierdută în grozăvia realității ei. În acele două ore am cules ceea ce am semănat. În acele două ore mi s-a surpat pământul sub picioare. În acele două ore am suferit chinurile iadului. În acele două ore, Dumnezeu mi-a vorbit. -

Atât mi-a povestit. Apoi ne-a înconjurat din nou liniștea unei zile fierbinți de vară. Sus, pe cerul senin pluteau norișori albi...

- Și apoi? am întrerupt eu tăcerea.

- Ce a urmat pot să-ți spun în puține cuvinte. Am renunțat la meseria mea și am devenit miner. Am început să merg din nou cu soția la biserică. Căci fără Cuvântul lui Dumnezeu tot nu s-ar fi ales nimic de viața nouă.

Am dat din cap.

Pot să înțelegi prea bine un om cu care ai petrecut ore în șir cercetând Cuvântul lui Dumnezeu...

Și apoi ne-am ridicat și am plecat împreună în întâmpinarea minunatelor raze de soare.

Charlotte

Nu demult a trebuit să țin o predică festivă la o Asociație Creștină a Tinerilor Bărbați din ținutul Rhein. După festivitate, președintele, un maestru tânăr, m-a prezentat soției lui, Charlotte. Ea m-a salutat cu bucurie; căci cu mulți ani în urmă, această tânără femeie fusese confirmată de mine. Desigur că am depănat amintiri.

Cu această ocazie, mi-am amintit o mică întâmplare:

Pe atunci am fost preot într-un cartier groaznic: biruri, locuințe comune, blocuri cu apartamente de închiriat și cârciumi! Și printre oameni bântuia un duh rău: un amestec de amărăciune și de imoralitate.

Într-o zi m-am oprit la colțul străzii și am urmărit neobservat un grup de băieți care stăteau în fața unei cârciumi. Se distrau strigându-le fetelor care treceau pe stradă tot felul de cuvinte murdare. Mie îmi era de-a

dreptul scârbă să văd și să aud cu câtă plăcere primeau fetele și chiar femeile aceste cuvinte.

Și atunci am văzut-o pe Charlotte venind pe stradă. Avea deja 17 ani. M-am întrebat îngrijorat:

- Cum va reacționa fata asta la băieții de colo?

Da, pentru o clipă, mi-a trecut prin cap gândul disperat, că tot cursul pentru confirmanți, pe care l-am ținut cu atâta drag și osteneală, ar fi cu totul zadarnic în veacul acesta.

Charlotte a ajuns la cârciumă. Băieții i-au strigat ceva printre hohote de râs.

Dar, atunci s-a întâmplat ceva: Charlotte a trecut mai departe, de parcă băieții ar fi fost aer. Nu am văzut pe fața ei nici plăcere, așa cum văzusem la celelalte fete, nici vreo altă urmă de dispreț. A trecut mai departe, de parcă - acolo nu ar fi fost decât aer! Și-a văzut de drum cu mers de regină. Cuvintele murdare au căzut pur și simplu la pământ. Nu au avut nici o putere asupra acestor fete.

Băieții au rămas zăpăciți. Întâlniseră o lume ciudată pentru ei sau cel puțin nouă. Apoi s-au cărat de-acolo.

M-am gândit dacă să nu mă duc după ei și să le spun câteva cuvinte. Dar - mai era nevoie de așa ceva? Charlotte le ținuse o predică, cum nu aș fi putut eu niciodată să le țin una mai clară.

Braț la braț cu un ucigaș

S-a întâmplat în anul 1930. Undeva, într-un mare oraș industrial. În cămăruța îngustă, un grup de bărbați stăteau adunați în jurul mesei. Fiecare își avea în față

Biblia și ascultau atenți comentariul făcut Cuvântului lui Dumnezeu.

- Bumm! Bumm! Tra-ra-tra-ra-ta-ta! se aude dintr-o dată de afară. Tobe, timpanele și trompetele se apropie tot mai mult, încât geamurile bieteii noastre sălițe încep să zăngăne. Mă uit în jur întrebător.

- Radicalii demonstrează, spune indiferent un muncitor tânăr și se apleacă din nou asupra Bibliei. Nu a trecut prea mult timp de când a participat și el la asemenea ocazii; acum, inima lui îi aparține Cuvântului lui Dumnezeu.

Muzica se întrerupe. Auzim pe cineva vorbind afară. Apoi - ca urletul unui uragan:

- Jos cu ei! Jos cu ei!

Și noi stăm aici în tăcere.

- Nu ar trebuie să mergem afară și să spunem ceva? întreb eu. Ei mă contrazic.

- În starea aceasta a patimii politice oricum nu pot să priceapă ceva, își dă unul cu părerea. Ei trebuie să știe mai bine.

Dar nu avem pace. Acolo afară, mulțimea! Și noi avem adevărul. Atunci, unul vine cu o propunere:

- Avem și noi instrumente. Să cântăm o cântare, să ne audă toți oamenii.

Ne ridicăm de la masă. Suflătorii își caută instrumentele și apoi ieșim afară.

Ce trist arată piața mare, lumină slab numai de câteva felinare cu gaz! De o parte, blocuri neprietenoase cu apartamente de închiriat, de cealaltă căsuțe mici, murdare, dincolo un cămin de muncitori. Și în mijlocul acestei priveliști triste, mulțimea întunecată! Acolo mocnește ura! Acolo scrâșnește amărăciunea! Acolo geme deznădejdea! Acolo râde imoralitatea!

„Nădăjduiește în Domnul, sufletul meu!

Toate Lui le spune...!“ cântă trompetiștii mei.

Este de parcă s-ar întâlni două lumi. Câteva clipe mai târziu, oamenii mei sunt încercuiți. Peste tot se formează grupuri care discută.

Două lumi se încheștează în luptă.

Observ atunci un individ înalt. Nu-i mai arde de discuții. Vrea ceartă, bătaie. Tocmai s-a postat în fața unuia din tinerii mei și zbiară la el:

- Facem tocană din voi! Înțelegi? Tocană! Arată de parcă ar vrea să se apuce imediat de treabă.

Îl trag de mânecă:

- Hei, prietene, trebuie să plec acasă. Ați putea să mă însoțiți o bucată de drum!

Mirare - apoi izbucnește în râs:

- Hahaha! Eu să însoțesc un popă! Nu, asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată! Hahaha!

- Ei bine, odată trebuie să fie și prima dată, îi spun hotărât, îl prind de braț și - plec cu el.

Mergem tăcuți. Braț la braț, o pereche ciudată. La o depărtare oarecare, ne urmează mulțimea, curioasă care va fi deznodământul.

Dintr-o dată, începe să vorbească:

- Dacă ați știți cine sunt, nu ați mai merge cu mine.

- Nu știu cine sunteți, îi răspund. Dar știu un lucru: acum sunteți fratele meu și mergem împreună acasă.

- Da, dar dacă ați știți, cine sunt, nu ați mai merge cu mine, spune el încăpățânat.

Încep să mă enervez.

- În orice caz, am să merg cu dumneavoastră, oricine ați fi. Cine sunteți?

- Nu pot să vă spun, altfel nu mai mergeți cu mine.

Discuția a continuat așa mult timp. În cele din urmă, mi-a spus:

- Sunt un ucigaș! mâinile mele sunt pătate de sânge! Și apoi urmează o mărturisire cutremurătoare, o poveste groaznică din luptele aprige din vremea de după primul război mondial, în care crimele politice nu au fost un lucru rar.

- Și acum nu veți mai merge cu mine, nu-i așa? Se uită la mine întrebător.

- Ba da, îi răspund eu, ba da, și eu sunt un mare păcătos. Și dumneavoastră sunteți fratele meu. Nu vă judec. Dumnezeu are să vă judece!

Atunci, izbucnește:

- Dumnezeu! Dumnezeu! Unde este Dumnezeu? Unde a fost Dumnezeu în viața mea?

Și apoi îmi povestește viața lui. Varsă totul din el dintr-o răsuflare. În cele din urmă, se oprește și respiră adânc.

Din ochii lui țâșnește ura. Pumnii sunt strânși:

- Pe mine nu m-a respectat nimeni în toată viața mea! Pe mine nu m-a iubit nimeni în toată viața mea. Și de aceea vă urăsc! Vă urăsc!

Sunt cutremurat.

- Prietene, vă-nțeleg că ne urâți. Înțeleg lucrul acesta. Dar ați mințit. Da - ați mințit! Ați spus: Pe mine nu m-a iubit nimeni în toată viața mea. Nu este adevărat. Știu pe cineva care v-a respectat. Pentru El, valorăți atât de mult, încât Și-a dat viața pentru dumneavoastră. Este Isus, Fiul lui Dumnezeu.

Îl prind de pieptul cămășii.

- Acum, ascultați bine ce vă spun: când vă veți băga deseară în pat, atunci să țineți bine minte lucrul acesta: Isus mă iubește. Și puteți să fugiți chiar și la capătul pământului, dragostea și îndurarea lui Isus vă va urmări și acolo. Și vă mai rog ceva: nu fugiți de această unică dragoste din viața dumneavoastră. Primiți-o!

Se uită la mine cu ochi mari. Mă uit cum două lacrimi se preling încet pe fața lui. Apoi, pleacă. Cu o teamă aproape de venerație, mulțimea îi face loc în tăcere. Omul pleacă foarte liniștit.

Mă uit în urma lui. Și mi se pare că văd alături de tânăr un alt om, care își întinde mantaua sângerie a dragostei Lui atotiertătoare în jurul acestui om sărman: Isus Cristos, Mântuitorul lumii.

Textul pentru predica de botez

Pe vremea când Hitler a luptat pentru putere, a publicat un program de partid. Punctul 24 suna astfel: Suntem pentru un creștinism pozitiv. Mulți creștini loiali au căzut în această capcană.

Dar atunci când Hitler a ajuns la putere, s-a aflat ceea ce mulți prevăzuseră dinainte: creștinismul pozitiv era același lucru cu nazismul.

În același timp a început lupta împotriva Bibliei. Mai ales Vechiul Testament a intrat în colimator. Peste tot se putea auzi și citi: ei bine, Noul Testament ar mai putea fi lăsat să rămână valabil câtva timp; căci învață despre Dumnezeu dragostei. Ar trebui scoase numai epistolele evreului Pavel. În ele s-ar simți duhul Vechiului Testament. Însă Vechiul Testament - oh, aceasta ar fi o carte îngrozitoare, o carte murdară, o carte plină de cruzime! Prin ea ar vorbi zeul răzbunării și al pustiului iudeo-sirian.

În vremea aceea, într-o zi a venit la mine un domn, un bărbat cu adevărat politicos, simpatic și foarte cult.

- Domnule pastor! îmi spune el. Aș vrea să-mi botez băiețelul. Dar am o rugămintă: să luați textul din Noul

Testament. Cu Vechiul Testament, cu această carte plină de cruzime, nu vreau să am nimic de-a face.

- Vreau să vă împlinesc cererea cu plăcere, i-am răspuns eu. Dar, spuneți-mi: nu știți că Noul și Vechiul Testament nu pot fi separate? Nu știți, că Dumnezeuul Vechiului Testament este Tatăl lui Isus Cristos? Și nu știți că întreaga problemă a evreilor nu poate fi înțeleasă fără Vechiul Testament?

Atunci m-a întrerupt:

- Nu vreau să ne certăm, domnule pastor. Dar, nu-i așa, un text de botez din Noul Testament!

- Da! spun eu. Se poate! Ce părere aveți de textul: Așa vorbește Domnul: te iubesc cu o iubire veșnică. De aceea îți păstrez bunătatea Mea. E bun?

- Minunat! Nemaipomenit! Vedeți, este din Noul Testament. Sună altfel decât bubuitul zeului răzbunării din Vechiul Testament! Alegerea textului este bună!

Am izbucnit în râs:

- Domnule, textul este din Vechiul Testament!

Uimire! Confuzie!

Apoi, s-a recules.

- Așa, da, da! În mod sigur este scris de unul din profeții mici. Printre ei au fost câțiva neevrei.

- Nu, dragul meu domn, trebuie să-i explic. Asta scrie în profetul Ieremia, care a fost în mod sigur un evreu. Cu toate acestea, acest evreu Ieremia a fost numai cel însărcinat, care a vorbit în Numele Dumnezeuului cel viu.

Acum a respirat adânc și agitat. Dar nu am avut ce să-i fac. A trebuit să-i explic și mai clar cât de neînțeleasă este neștiința lui.

- Înțeleg prea bine ce doriți dumneavoastră, îi spun. Există un text în Biblie: Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeuului cel viu...

- Asta era! mă întrerupe el. Așa vorbește zeul răzbu-
nării iudeo-sirian, acest groaznic zeu vechi testamental...

S-a întrerupt speriat, căci eu am izbucnit din nou în
râs.

- Domnule! Acest text este scris în Noul Testament!
Și acum vreau să vă spun ceva: vă socotiți unul din așa-
zișii oameni culți. Și cu toate acestea, judecați Biblia fă-
ră să aveți nici cel mai mic habar despre ea. Asta este un
lucru pur și simplu rușinos și caraghios, să judeci o carte,
care a transformat lumea apuseană, fără să știi ceva des-
pre ea. Și este la fel de rușinos și de caraghios să judeci
poporul evreu fără ca să lași pe cineva să să-ți arate în
Biblie ce rol mare joacă acest popor în planul lui Dum-
nezeu.

Ei bine, bărbatul a fost receptiv. Și am organizat îm-
preună un botez frumos.

Prelegere teologică în curtea minei

Într-o zi, am fost vizitat în Essen de un profesor uni-
versitar de Vechiul Testament de la o universitate din
sudul Germaniei. Venea de la o conferință orientalistă
de la Bonn și dorea cu această ocazie să cunoască zona
industrială. L-am dus prin uzina Krupp. Am vizitat o
mină.

Când am traversat curtea minei, l-am văzut venind
spre noi pe unchiul Weihe. Poate fi recunoscut deja de
departe, după statura lui înaltă și dreaptă, după bastonul
lui și mai ales după șapca lui ciudată. Este un miner
pensionar. Îl iubesc foarte mult, pentru că este un adevă-

rat ucenic al lui Isus, un om puternic, în care Duhul Sfânt locuiește din plin.

- Domnule doctor! îi spun profesorului universitar. Vine spre noi un bărbat pe care trebuie să-l cunoașteți.

Ne salutăm.

- Unchiule Weihe, spun eu, acest domn îi învață pe studenți cum să cunoască Vechiul Testament.

- Așa? spune unchiul Weihe. Atunci vă doresc numai să prețuiți Vechiul Testament tot atât cât îl prețuiesc eu. În acest timp, se uită aspru la marele profesor.

Acesta este puțin uimit de faptul că un miner simplu se dă drept un mare cunoscător al Vechiului Testament. Îl întreabă puțin nesigur:

- Ce ați găsit în Vechiul Testament?

Atunci, unchiul Weihe și-a îndreptat spatele și a spus foarte grav:

- Dacă n-ar fi fost Legea Ta desfătarea mea, aș fi pierit în ticăloșia mea.

A spus numai această singură propoziție din Psalmul 119. Apoi și-a tras mai pe frunte șapca și a plecat fără să mai adauge nici un cuvânt.

Profesorul cel cult s-a uitat în urma lui. Apoi a respirat adânc:

- Aceasta a fost cea mai bună prelegere pe care am auzit-o vreodată despre Vechiul Testament.

Chiar și în dulap...

Când Pavel și-a deschis dulapul, a rămas o clipă speriat și descumpănit. Acolo sus, pe raft, se mai aflase în cursul dimineții mica lui Biblie roșie de buzunar, pe care i-o dădusem la plecare. Și acum, dispăruse.

În această clipă, Pavel simte foarte clar că în încăperea s-a lăsat o tăcere curioasă. Se întoarce. Iată-i pe camarazii lui care îl privesc rânjind. Unii tulburați, alții de-a dreptul răutăcios.

- Voi mi-ați luat Biblia? întreabă Pavel. Unul răspunde:

- Desigur! I-am predat-o plutonierului-major.

Pavel știe că acum va urma o luptă. A fost un colaborator loial în Cercul biblic al studenților, înainte să fie înrolat în slujba Reich-ului. Cine a apucat vremea lui Hitler, își amintește că, înainte de a merge la armată, orice tânăr trebuia să lucreze timp de un an. Faptul că, timp de un an, tinerii creșteau rațe, construiau străzi și lucrau în agricultură era o treabă bună, în sine. Dar faptul că această slujbă pentru Reich era folosită pentru a implanta în tinerele inimi concepția populară despre lume și viață - nu, asta nu era bine. Și unii tineri creștini au avut mult de suferit în această atmosferă de păgânism neo-german.

Când Pavel și-a luat rămas bun de la cercul lui de prieteni, i-am dat și lui, așa cum dădeam fiecăruia care pleca, sfatul:

- Pune din prima seară Biblia deschisă pe masă. Atunci va știi toată lumea cine ești.

Așa a și făcut.

Și acum s-a ajuns la confruntare.

Pavel nu spune nici un cuvânt. Dar este hotărât să-și recapete Biblia. De aceea pleacă imediat la plutonier.

Bate la ușă.

- Intră!

Pavel intră și salută regulamentar. În acest timp, observă că plutonierul șade la birou și frunzărește meditativ prin Biblia lui.

- Ce dorești?

- Aș vrea să-l rog pe domnul plutonier-major să-mi restituie Biblia.

Omul care deține puterea își ridică privirea. Se uită sever la tânăr. Îi bagă Biblia sub nas și spune tulburat:

- Așa?! Această carte vă aparține! Nu știți că această carte aduce tulburare?

Atunci, Pavel zâmbește și spune:

- Așa este, domnule plutonier-major! Provoacă tulburare chiar și atunci când este încuiată în dulap. Este o carte nespus de vie.

Atunci, plutonierul sare ca ars:

- Am fost cândva teolog. Dar m-am dezis de creștinism. Luați loc!

Și apoi începe o discuție între cel care deține puterea și tânărul muncitor-soldat, în urma căreia rezultă, că până și domnul plutonier-major a fost tulburat prin întâlnirea cu Biblia.

Sub privirile mirate ale colegilor, Pavel își pune mai târziu Biblia pe locul ei vechi, pe raft.

Uneori a fost și câte ceva de răs

Nu mai țin minte exact anul. Cred că a fost în 1935. Împreună cu Cercul biblic al studenților trăim o perioadă mai liberă în sudul Germaniei.

Într-o zi - tocmai ne terminaserăm studiul biblic -, un băiat a venit în fugă de la ghereta din apropiere:

- Popa să vină până dincolo. A venit jandarmul!

Ceva a început să mă apese pe inimă. Deci ne-au găsit până și în acest loc izolat.

În timp ce mă îndreptam spre gheretă, m-am gândit la situația noastră legală. Ah, legea! Legea devenise deja demult un obiect de batjocură sub motoul: Lege este ceea ce-i slujește poporul. Taberele nu ne fuseseră tocmai interzise. Însă sportul ne era interzis. Cine ne dorea răul, putea să considere marșul spre tabără, înotul sau joaca drept sporturi.

În gheretă se afla un jandarm gras și blajin. În mod evident, se simțea penibil din cauza sarcinii pe care o avea.

- Am aici o citație în fața consiliului local. Ați instalat aici o tabără fără aprobarea autorităților locale. Nu vă văd prea bine.

Am băut liniștiți o cafea împreună. Apoi a plecat. Ziua următoare am pornit la drum spre micul oraș de lângă granița cu Cehoslovacia.

Consilierul județean m-a lăsat mult să aștept. Apoi m-am aflat înaintea persoanei temute.

- Trebuie să desființați imediat tabăra. Să dispăreți în 24 de ore! Ați înțeles?

Am încercat niște scuze.

- Am însă aprobarea autorităților noastre.

- Nu-mi pasă! Deci - în 24 de ore ați plecat!

Atunci m-am enervat.

- Domnule consilier, i-am spus, am plătit deja autobuzul care va veni peste 14 zile să ne ducă acasă. Băieții nu mai au bani ca să plece acasă. Nici eu nu mai am. Cum vă imaginați cheltuielile de transport pentru cei 80 de tineri?

- Asta nu este grija mea! Dispăreți!

- Bine, domnule consilier! Măine dimineață plec acasă. Pentru mine mai am bani destui. Iar pe cei 80 de tineri am să vi trimit aici, la consiliu. Va trebui atunci să vă îngrijiți, ca...

- Ce vă trece prin cap? Ce să fac eu cu băieții?! Ce vârstă au?

- Între 16 și 18 ani. Băieți serioși! Îi veți hrăni și vă veți îngriji să ajungă acasă. Sper să aveți banii necesari.

- Ați înnebunit? Ce să fac eu aici cu băieții?

- Domnule consilier! Asta nu este grija mea. Dar vă garantez că băieții vă vor da de furcă. Vor sta aici, în fața consiliului și vor cânta cântări.

- Cântări? Ce fel de cântări?

- Despre Isus!

- Asta mai lipsea! Așa nu se poate!

- Pentru prima dată sunt într-un totu de acord cu dumneavoastră, domnule consilier! Așa nu se poate!

- Ieșiți afară! Nu strângeți încă tabăra! Măine vă voi da de știre. Voi întreba mai sus ce este de făcut.

Ziua următoare - tocmai am terminat studiul biblic - băiatul a venit din nou în fugă:

- Părintele să vină la gheretă. A venit jandarmul!

Am alergat cât am putut de repede. Jandarmul cel gras râdea cu toată fața.

- Trebuie să vă transmit un ordin strict: tabăra rămâne desființată. Dar vă dăm 14 zile ca să strângeți tabăra. Dacă însă după 14 zile mai rămâne aici chiar și numai un singur băiat, atunci va fi arestat. Și dumneavoastră, de asemenea.

Am luat la cunoștință ordinul cu zâmbetul pe buze. Exact peste 14 zile urma să vină autobuzul nostru din Essen. Libertatea noastră de a studia Biblia era salvată.

Apoi am băut împreună o cafea! M-am întors în tabără, unde am avut părtășie în rugăciune, ca să-I mulțumim Domnului nostru.

Cu atât mai mare a fost spaima a doua zi, când unul din băieții mei a venit într-o goană:

- A venit din nou jandarmul - cu un conducător nazist de tineret.

Și imediat a venit un mesager să mă cheme la gheretă. Avea să ne facă organizația nazistă noi greutăți? M-am dus acolo speriat.

Da, iată-l pe jandarm. Dar m-a liniștit imediat:

- De data aceasta vin într-o problemă particulară. A arătat cu mâna spre tânărul îmbrăcat în uniformă nazistă. Acesta este fiul meu! În organizația nazistă pentru tineret i-au distrus toată credința. Și de atunci, ceva nu mai este în ordine cu el. Ieri, în timp ce am băut împreună cafeaua, mi-ați povestit atât de frumos despre Isus. Spuneți-i, vă rog, toate aceste lucruri încă o dată și fiului meu. Are nevoie de așa ceva...

L-am privit pe tânărul de aproximativ 19 ani:

- Vreți acest lucru?

A dat tăcut din cap. Atunci m-am așezat lângă cei doi și le-am povestit despre bărbatul de pe Golgota, care ne eliberează de noi înșine și creează din noi oameni noi. A fost o oră minunată. Nu, - au fost multe ore minunate!

Totuși, pot să spun și eu ceva!

- Ce știți dumneavoastră despre nervi! N-aveți habar! Știți cumva cum este când pur și simplu nu mai poți să dormi noaptea? Bine! Atunci iau tablete pentru somn. Dar cu timpul nici tabletele nu mai au efect. Atunci fumez o țigară după alta. Asta liniștește puțin. Dar pe termen lung... Ah, scuzați-mă. Trebuie să mă duc o clipă în magazin. Fetele, aceste vânzătoare - numai o clipă...

Patroana elegantă a distinsului magazin de pălării de damă a ieșit pe ușă. Mă uit în jur în biroul mic, aranjat luxos. Totul este de cea mai bună calitate și cu mult bun gust. Numai nervii doamnei! Se pare că îi dau totuși mult de lucru. Este vina soțului? Este angajatul unei mari firme. Cred că lui i-ar place mai mult o gospodină simplă decât venitul de la magazin. Dar - nu ar mai vrea să trăiască nici fără mașină. Sau este femeia surmenată?

Iat-o că se întoarce din nou în birou:

- Deci, cum vă spuneam, nu puteți să-mi spuneți nimic în ceea ce privește nervii. Nu mai pot să rezist mult timp! îmi spune agitată.

Acum îmi ajunge.

- Ba da. Pot să spun și eu ceva. Dați-mi voie să vă povestesc. Sunteți nervoasă și la pământ cu nervii pentru că aveți prea multe de făcut. La mine a fost invers. Am stat zile în șir într-o celulă de închisoare - pe vremea celui de-al treilea Reich - și eram pe jumătate înnebunit pentru că nu se întâmpla nimic. L-am implorat pe paznic să mă lase să încarc și eu la cocs. La aceasta mi-a spus râzând că fac parte din acea categorie de oameni

care, mai târziu, vor scrie o carte despre perioada detenției lor. De aceea preferă să rămână corect. Așa că am stat, și am meditat, și mi-am stors creierii. Și nu se întâmpla nimic - nici un interogatoriu, nici o întrerupere, nici o licărire de speranță.

Într-o zi, am ajuns la capătul puterii, pur și simplu la capătul puterii cu nervii. M-am gândit: dacă cedez acum, voi aluneca în împărăția neagră a nopții spirituale, de unde nu te mai poți întoarce.

- Exact așa este! m-a întrerupt femeia agitată. Povestii mai departe!

- Desigur - eram și fizic la capătul puterilor. Mâncarea era atât de împuțită încât abia puteam să înghit câteva linguri. Și lipsa aerului proaspăt - ei bine, pe scurt: am fost pe punctul în care spargi totul din celulă și te trezești în cămașa de forță.

Și atunci mi-am amintit dintr-o dată, de parcă mi-ar fi șoptit cineva la ureche, un verset din Biblie: Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile în orice vreme. Da, asta a fost ca o poruncă. Am îngenunchiat și am început să-i mulțumesc lui Dumnezeu.

- Să-i mulțumiți? Dar, pentru ce? m-a întrerupt femeia.

- Ei bine, I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că este prezent. Și pentru că mi-a dăruit o viață atât de bogată. Și pentru că nu m-a uitat. Și pentru că sunt, de fapt, foarte sănătos. Și pentru că noaptea trecută am reușit să dorm câteva ore. Și pentru că am o soție atât de minunată și copii așa de cumiți - și - mi-am amintit o grămadă de alte lucruri. Mai ales, I-am mulțumit pentru că L-a dat pe Fiul Lui, pe Isus; că Isus a suferit atât de multe pentru mine; că mi-a îndepărtat toate păcatele.

Când am terminat, trecuse o oră. După-amiază am făcut la fel: am cântat încet câteva cântări de laudă. Mi-

am imaginat cum stau oștile cerești în jurul tronului Dumnezeuului triunic și I se închină. Și atunci, în duhul, m-am transpus în mijlocul acestei oști cerești și L-am lăudat pe Dumnezeu împreună cu ele...

- Și ce s-a întâmplat apoi? a întrebat femeia.

- Apoi am început să fac totul organizat: în fiecare zi L-am lăudat pe Dumnezeu timp de două ore. Și prin aceasta, m-am liniștit. Panica a dispărut. Am devenit vesel. Paznicii au devenit mai politicoși.

Într-o zi, soția mea a avut voie să mă viziteze. Ea a fost de părere că ar trebui să-i fie teamă pentru mine, pentru că slăbisem foarte mult și pentru că în mod sigur nu suportam mâncarea. Atunci i-am spus că nu trebuie să-i fie frică pentru mine; pentru că am în sfârșit timp să-L laud pe Dumnezeu. Ci ar trebui să-i fie frică pentru toți oamenii de afară. Pentru că ei își petrec timpul cu multe lucruri nefolositoare și nu au timp nici să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, nici să I se închine.

- Și nervii dumneavoastră?

- Ei bine, vedeți doar - am nervii atât de buni, încât dumneavoastră ați ajuns chiar la concluzia că nu am nimic de spus legat de acest subiect!

- Ciudat! a spus femeia și a căzut pe gânduri.

Între moarte și viață

Afară, ploaia cade mărunț peste munții adormiți și pădurile de brazi. Aproape că este sinistru în vechiul castel de vânătoare în paragină din întunecata pădure boemă. A fost construit cândva de un împărat oarecare din Bayern. Acum, aici mai locuiește numai un pădurar

cu câțiva oameni. M-a primit prietenos când am bătut la ușa lui, ud learcă. Mi-a dat o cameră uimitoare - este aproape ca un salon. O femeie a aprins focul în cămin. Apoi ne-am culcat cu toții.

Numai eu nu pot să adorm.

- Dacă aş avea numai ceva de citit! Iau lumânarea (nu există curent electric) și mă uit prin cameră. Dinspre tavan îmi zâmbesc chipuri de ghips. Deasupra căminului atârnă un blazon decolorat. Și acolo...! Pe placa de marmoră a căminului văd o carte. Cine o fi uitat-o oare? Mă așez în jilț, pun lumânarea mai aproape și citesc...

O carte ciudată! A fost scrisă desigur de un medic. Un medic care a luptat o viață întreagă împotriva morții. Și apoi și-a revărsat pe aceste pagini toată mânia și durerea la adresa morții atotputernice. Aș vrea să râd de limbajul patetic. Dar nu reușesc.

Astfel, citesc:

- Cu adevărat, cel căruia i se deschid ochii să-l vadă pe regele Moarte, poartă în sine o groază fără măsură și fără sfârșit... El este adevăratul domnitor al tuturor celor vii. El are putere asupra tuturor... El se apropie încet de paturile din mătase sau din paie - îl dă la o parte pe bietul medic dimpreună cu injecțiile, flacoanele și bandajele lui - un salt - apucă - oh, a biruit din nou...

Afară urlă vântul. Undeva în vechiul castel, ceva trosnește sinistru. În gangul mare, porumbeii ciripesc în somn. Motanul negru aleargă și se-agită.

În duhul meu, îi văd pe cei care au locuit aici. A fost un împărat din Bayern. Acesta a petrecut aici multe zile vesele de vară. Mi se pare că aud viața agitată a unui anturaj mare: râsetele și glumele doamnelor de la curte și a pajilor. Slujitori care se grăbesc! Sfaturi serioase! Unde sunt toate? Nu mai există! - O groapă neagră, o piatră de mormânt afundată.

Apoi a locuit aici fercheșul patron al unei fabrici. Fabrica lui de sticlă a adus de lucru și pâine pentru oamenii din vale. A fost un du-te vino de cumpărători și de vânzători. Unde sunt ei? Fabrica de sticlă este demult ruine. În cimitirul tăcut crește iarba. Și patronul? A murit! - Un mormânt! Iau din nou cartea. Tânărul medic s-a luptat de multe ori în zadar cu moartea. De aceea o urăște:

- ... o, tu groaznic stăpân al vieții, nimic nu te oprește - inevitabilule! De o mie de ori travestitule, care-i cocârjești pe oameni, care le întinzi capcane - ah, ce nume să mai inventez ca să-ți arunc în obraz ura pe care o am împotriva ta? Chicotitor viclean care te streкори pe neauzite - cum să te numesc corect, ca să-i avertizez împotriva ta pe prietenii mei orbi și pe frații mei surzi? Șfichiuitorul! Trădător mincinos - tu - tu - nici un nume nu te denuște în totalitate, căci înmiită-ți este fața... tot ce are viață se îndreaptă spre tine - spre marele și negrul punct final...

Și acum urmează de fapt esențialul. Căci următoarele propoziții sunt scrise îngroșat în carte:

- La naiba! De ai fi numai un punct, un final, definitiv și irevocabil... Însă așa, batjocura ta specială este că te îndoiești tu însuși de tine și scheletul tău de oase sare singur sus din punct, transformându-se într-un semn de întrebare care rânjește: Și apoi?...

Afară trosnește ceva înfiorător. Furtuna a dezrădăcinat probabil un brad. Sar speriat în picioare. Nu! Este in-suportabil!

Arunc cartea îngrozitoare înapoi pe cămin. Acolo, în colț zace rucsacul meu. Cu mâinile tremurânde deschid buzunarul lateral. Acolo-mi țin Noul Testament. Unde scrie despre moartea care a fost biruită? Exact! Aici, în Evanghelia după Ioan! Mă așez și citesc:

- Isus le-a zis: Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată...

Vântul urlă de parcă ar vrea să dea glas întregii deznașdejdi din lume. Însă ca o fanfară veselă a biruinței răsună cuvintele Domnului Isus:

- Eu sunt învierea și viața!

Focul din cămin arde trosnind și-mi umple treptat camera cu o căldură plăcută. Acum este liniște în castel. Mie însă mi se pare că mă aflu pe un front de luptă care vuieste: o confruntare între două lumi.

Cristos a-nviat și râsetele de Paște

Cu zeci de ani în urmă, când oamenii din Rusia veneau în țări din Europa apuseană, ne spuneau tot mereu:

- Habar n-aveți cum este o sărbătoare adevărată de Paște. Ar trebui să petreceți o dată Paștele în biserica rusă!

Alexandra Anțerova povestește în una din cărțile ei despre această sărbătoare:

- Ce poate să fie mai frumos decât sărbătoarea Paștelui în Rusia? Clopotele sună vesele, neobosite întreaga săptămână, căci în aceste zile, băieților le este îngăduit să tragă clopotele și atunci vă puteți imagina ce bucurie domnește între băieți! Totul chiuie, totul se bucură! Oamenii își fac cadou ouă roșii și se sărută - conform tradiției - de trei ori pe obraji. Salutul este: Cristos a-nviat! Și: Adevărat c-a-nviat! este răspunsul la salut.

Această bucurie a sărbătorii se simte în fiecare aspect al vieții; timp de patruzeci de zile - până la înălțarea la

cer - credincioșii nu îngenunchează în biserică, căci bucuria pentru învierea Domnului nu permite nici o manifestare de jale sau de implorare. Nici la înmormântări nu se cântă imnuri de jale, ci numai cântările de înviere, căci moartea este biruită!

Mi-a plăcut mult că oamenii se salută cu strigarea: Cristos a-nviat. Are mai mult sens „Bună ziua!“

De aceea mi s-a întipărit bine în minte salutul. Și așa se face că Cristos a-nviat au fost singurele cuvinte rușești pe care le-am învățat în viața mea.

Într-o zi, am hotărât să le folosesc. A fost spre sfârșitul ultimului război, în timpul sărbătorii de Paște a anului 1944, când mulți prizonieri de război ruși munceau în regiunea Ruhr. Sirenele au urlat. Toți au luat-o la fugă spre adăposturile subpământene. Și eu am pornit într-acolo și am dat peste doi ruși. Erau singuri. Paznicii lor se ascuseseră probabil deja în beci.

Am înaintat spre cei doi și le-am spus tare și apăsător:
- Cristos a-nviat!

Atunci s-a întâmplat ceva ciudat: fața unuia din ei a început de-a dreptul să strălucească. Nu mi-a fost dat să văd prea des o astfel de strălucire pe fața unui om. Și, parcă cutremurat, mi-a răspuns:

- Adevărat c-a-nviat!

Celălalt însă s-a înfuriat. A scuipat disprețuitor pe pământ și apoi a revărsat un potop de înjurături la adresa mea, pe care însă nu le-am înțeles. Dar expresia lui spunea clar care este părerea lui:

- Scuțiți-ne de cuvinte creștine, voi, cei care ne țineți prizonieri, care ne chinuiți și ne tratați neomenește.

Nu am putut să-i răspund. Cunoștințele mele de limba rusă se epuizaseră.

Am plecat mai departe adâncit în gânduri.

- Așa va fi întotdeauna! m-am gândit. Unii nu mai

pot să audă vestea bună despre învierea lui Isus, pentru că le sună prea tare în urechi grijile, necazurile și jalea - sau și ispitele lumii. Ceilalți însă se bucură. Și cu cât este mai mare întunericul din jurul lor, cu atât mai mult se bucură de această veste minunată.

Acest Paște rusesc! Trebuie că a fost ceva deosebit legat de el. A existat un obicei foarte deosebit: în mijlocul slujbei religioase se dădea tonul la râsetele de Paște. Se râdea puternic. Se râdea pentru că Isus trăia de-acum. Se râdea de puterile biruite ale vinovăției, morții, diavolului și iadului. Se râdea pentru că biruința lui Isus era atât de mare.

Ce sărbătoare minunată, bărbătească a învierii este aceasta: râsetele de Paște!

În vremea groaznică a războiului, am petrecut odată mai mult timp împreună cu fratele meu. Ore întregi ne-am împărtășit unul altuia grijile legate de bisericile noastre, de poporul nostru, de calea întunecată pe care mergea omenirea. Din cauza problemelor discutate, ne simțeam inima grea. Atunci, fratele meu a spus dintr-o dată:

- Și acum, râsetele de Paște! Și apoi am râs - da, am râs împreună cu cel care șade în cer pentru că Isus Cristos a-nviat.

Spaimă și zahăr

Ne-am trezit speriați în zorii zilei. Pe stradă zbierete, voci sălbatice de bărbați, câteva focuri de armă, pași grăbiți...

Au fost zile sălbatice atunci, în martie 1945. Războiul se sfârșise, de când americanii intraseră în ținutul Rur. Dar războiul nu se sfârșise încă. A continuat sub o formă nouă și ciudată:

În timpul războiului, în ținutul Ruhr fuseseră aduși mii de muncitori străini. Acești bieți oameni, care fuseseră smulși din patriile lor, trebuie să fi îndurat multe sub asupra stăpânilor lor duri. Nu este de mirare că au început apoi să se răzbune: jefuiau și omorau. Odată, m-am dus cu bicicleta la o fermă țărănească între Wuppertal și Essen, ca să-i fac o vizită unui bărbat cu care aveam o strânsă legătură de credință. Acolo am dat peste o jale mare. Peste noapte, muncitorii străini atacaseră gospodăria, îl împușcaseră pe țăran cu sânge rece și apoi jefuiseră totul. Am văzut îngrozit urmele de sânge de pe perete - sângele fratelui meu.

În cele din urmă, când un muncitor străin a împușcat o personalitate influentă, pentru că persoana nu a vrut să-i dea de bunăvoie ceasul, au intervenit soldații americani. Și înfricoșați auzeam acum în fiecare noapte împușcăturile.

Deci, atunci s-a întâmplat că am fost sculați în zorii zilei de o astfel de hărmălaie. Am alergat la fereastră. Acolo unde înainte a existat o stradă netedă, asfaltată, acum se vedeau numai craterele bombelor, unul lângă altul. De la ultimul atac aerian, strada noastră arăta ca un câmp arat, peste care treceau cărări mici, șerpuite, muiate de ploaie. Și pe cărarea de sub fereastră noastră alergau bărbați. În spate cărau saci grei. În mod sigur jefuiseră unul din prețioasele depozite de alimente.

Dintr-o stradă lăturalnică au venit în fugă polițiști-militari americani, cu pistoalele mitralieră în mână, gata să tragă.

Îngrozit, ultimul dintre bărbații care fugeau și-a lăsat sacul să cadă la pământ. Sacul a plesnit. Și - ce priveliște ciudată! - din el a început să curgă zahăr alb ca zăpada.

Totul a durat numai o clipă. Doi soldați au luat sacul din drum. Ceilalți și-au continuat goana după fugari. De departe am auzit strigăte și împușcături.

Și atunci - nu mi-a venit să-mi cred ochilor - pe scenă a apărut o mogâldeată, o fetiță. Piciorușele ei goale lipăiau vesele prin noroiul ud. Într-o mână avea o linguriță, în cealaltă un castronaș. Fără să-i pese de agitația și frica din jur, a îngenunchiat și a început să adune grăbită grămăjoara de zahăr.

Abia atunci am recunoscut-o - era fiica mea cea mică. S-a întors radioasă cu mica ei pradă. Zahărul era ceva ce nu mai mâncaserăm de săptămâni în șir.

În Biblie, se descrie undeva o mare bucurie, prin cuvintele:

Mă bucur, ca unul care primește o pradă mare.

Ei bine, exact așa s-a bucurat micuța noastră.

Ce-i drept, zahărul a fost nespus de murdar, plin de noroi. Însă, cu ajutorul mamei, copilul a reușit totuși până la urmă să facă niște bomboane ciudate. Și toată casa s-a bucurat de ele.

Pe mine m-au mișcat însă cuvintele lui Isus: Dacă nu vă veți face ca niște copilași... În timp ce noi, cei mari, am simțit numai frică, teamă, spaimă și mânie, micuța a văzut că Tatăl ceresc i-a oferit o bucurie. Și a trebuit să meditez: dacă am privi numai întotdeauna cu ochii cei buni, ca să vedem chiar și în cele mai negre împrejurări o mică grămăjoară de zahăr.

Ecoul

Duminica, atunci când spun Amin de la amvon, nu înseamnă că mi-am încheiat predica; căci de câțiva ani, o editură a început să-mi publice predicile. Și uite așa, în fiecare săptămână, câteva zeci de mii de exemplare se răspândesc prin țară.

M-am gândit adesea care o fi oare soarta acestor predici tipărite. Găsesc ele oare urechi și inimi deschise? Sunt ele oare citite? Sunt oare înțelese? Uneori, mă simt ca un om care strigă tare. Și apoi așteaptă să vadă dacă vine de undeva vreun ecou.

Într-o zi, am auzit un astfel de ecou: relatarea mișcătoare a unui bărbat, care citea regulat aceste predici. În după-amiaza zilei de Paște a stat aplecat deasupra unei predici. Ea trata subiectul minunat despre cei șapte ucenici, care se întorceau la mal după o zi în care nu prinseră nimic. Atunci, în zorii zilei, au văzut pe mal un bărbat. Acesta a strigat la ei. Și, dintr-o dată, tânărul Ioan a scos un țipăt:

- Este Domnul!

Într-adevăr! A fost Însuși Isus cel înviat, care Și-a căutat aici ucenicii descurajați.

Această predică l-a impresionat profund pe om. A pus foaia în portmoneu și a plecat spre spital, să facă o vizită unui prieten aflat în grea suferință.

L-a găsit pe prietenul lui foarte descurajat și deprimat. Așa că i-a propus:

- Vreau să-ți citesc o predică.

A scos predica tipărită din buzunar și a început să i-o citească bietului lui prieten.

Acesta a primit mesajul de Paște așa cum primește pământul uscat ploaia. Și când s-au despărțit, bolnavul l-a rugat:

- Lasă-mi, te rog, predica. Vreau s-o mai citesc o dată în liniște.

- Cu plăcere! a spus omul. Și a pus predica pe noptieră. Titlul era scris cu litere groase: Este Domnul!

Câteva ore mai târziu. Ușa camerei de spital se deschide încet. Este ora la care vine de obicei soția bolnavului să-și viziteze soțul. Intră în cameră cu un salut vesel. Dar i se pare ciudat modul în care zace soțul ei nemîșcat pe pat. Nu-i răspunde la salut. Aleargă spre pat. Își strigă soțul. Nu-i răspunde.

Îl prinde de mână. Este rece ca gheața. Bolnavul a trecut liniștit în viața veșnică.

Femeia vrea să strige disperată și speriată. Atunci, privirea îi cade pe foaia de pe noptieră. Mare și clar, îi sare în ochi titlul: Este Domnul!

Domnul! Cel viu! Pricepe cutremurată: Nu sunt singură aici, cu soțul meu iubit. A mai venit un al treilea. Este Domnul!

Cade în genunchi și se roagă în tăcere la Cel care a biruit moartea și care-i alină pe cei disperați.

Prin rugăciune, inima ei se liniștește și este mângăiată. Se ridică și cheamă asistenta...

Și aș mai vrea să vă relatez despre încă un ecou ciudat. Într-o zi, poștașul mi-a adus o scrisoare. Nu-l cunoșteam pe expeditor. Am început să citesc scrisoarea puțin plictisit. Dar apoi am sărit în sus. Ceea ce era scris în scrisoare - da, a fost pur și simplu nemaiauzit!

Scrisoarea fusese scrisă de zețarul tipografiei în care se tipăreau atunci predicile. - Dar mai întâi trebuie să vă

explic: au fost vremurile tulburi de după război, dinainte de așa-numita reformă monetară. Pentru editură, a fost foarte greu să obțină hârtia necesară. Și dacă reușeau să facă rost de hârtie, atunci era și mai greu să găsească o tipografie care să preia lucrarea. Așa se face că editura a ajuns până la urmă să lucreze cu o mică tipografie care avea numai doi angajați. Unul punea literele și celălalt acționa tiparnița.

Deci, mie mi-a scris zețarul. Mi-a relatat pe larg, că s-a întors din război un om complet distrus și fără credință.

- Ne-au prostit într-un așa hal! și-a spus el. Acum nu mai vreau să cred nimic, decât numai faptul că un kilogram de carne de vită face o supă bună.

Nu este de mirare că s-a enervat peste măsură că trebuia să pună acum în fiecare săptămână literele unei predici. Tocmai el! O predică!

A descris foarte pe larg cum s-a enervat săptămână de săptămână de prostia asta fără nici un sens. Da, l-a ros de-a dreptul faptul că a fost condamnat acum să ajute la răspândirea unei asemenea prostii.

Ca să-și descarce nervii, a făcut deliberat cele mai caraghioase greșeli de tipar. A scris toate acestea foarte pe larg în scrisoarea lui.

În cele din urmă, a fost atât de evident, că greșelile de tipar sunt deliberate, încât s-a așteptat în fiecare zi să izbucnească scandalul. I-a fost foarte clar, că editura nu va permite acest lucru; căci, deoarece predicile nu puteau fi tipărite așa, editura trebuia tot mereu să facă corecturi și să trimită textul corectat înapoi la tipografie.

Zețarul a devenit tot mai obraznic cu ridiculizările lui. Dar nu s-a întâmplat nimic. Omul care citea corecturile a dat dovadă de o asemenea răbdare, încât, în cele din urmă, zețarul nostru a început totuși să se rușineze.

Și după ce s-a rușinat destul, s-a gândit că poate este totuși ceva de capul acestui mesaj.

În scrisoare mi-a descris apoi cum a început din ziua aceea să citească predicile cu curiozitate, nu cu ură. Și prin aceasta, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu s-a atins de inima lui.

În încheierea scrisorii mi-a scris:

Acum cred din inimă în acest Domn Isus pe care-L propovăduiți dumneavoastră. Și mă bucur în fiecare săptămână de predica nouă. Da, mă bucur, că mi se permite să ajut la propovăduirea acestui mesaj minunat despre dragostea lui Dumnezeu, care a venit la noi în Isus Cristos.

După ce am citit această scrisoare minunată, m-am dus în biroul meu liniștit și i-am mulțumit lui Dumnezeu, pentru că mai este valabil și azi, ceea ce a spus El prin prorocul Ieremia: Nu este Cuvântul Meu ca un cio-can care sfărâmă stâncile?!

O vizită ciudată

Inima mi-a bătut puternic când m-am aflat în fața casei simple de lemn din Oslo. Nu se deosebește prin nimic de casele de lemn vopsite colorat pe care le întâlnești la tot pasul în Norvegia.

Dar această casă înseamnă pentru mine ceva deosebit. Aici locuiește episcopul Berggrav. Cât de des i-am auzit numele! Când Hitler a ocupat Norvegia, acest bărbat a fost un martor neînfricat al adevărului și a ajuns în cele din urmă în închisoare. Este o minune, că a scăpat de execuție.

Și când s-a terminat războiul, s-a dovedit a fi un adevărat frate pentru creștinii din Germania. Însă el este cunoscut ca una din personalitățile de frunte ale creștinismului nu numai în poporul nostru, ci și în întreaga lume.

Este deci de înțeles că sunt emoționat și că ezit o clipă, înainte de a apăsa butonul soneriei.

Însoțitorul meu și cu mine suntem întâmpinați de un tânăr student, care ne conduce în camera de studiu. Se vede imediat: aici lucrează un spirit năvalnic și universal. Munți de scrieri, cărți și manuscrise acoperă fiecare suprafață posibilă. Jițul impunător din spatele biroului este de-a dreptul zidit între aceste mărturii ale unei munci spirituale nemaîntâlnite.

Și apoi, privirea îmi cade pe uriașul tablou care atârna deasupra jițului de la birou. Recunosc imediat bustul marcant care este reprezentat aici. Căci o fotocopie a acestui bust atârna de mult în camera mea de studiu din Essen. Este bustul lui Hans Nielsen Hauge, predicatorul laic, prin care Dumnezeu a făcut o trezire profundă în poporul norvegian.

Bustul predicatorului laic, a celui prin care Dumnezeu a făcut trezirea, deasupra biroului episcopului luteran! Acest lucru este de-a dreptul o platformă-program pentru biserica din Norvegia.

Aceste gânduri îmi umplu așteptarea. Acuși trebuie să vină. Aștept o apariție maiestooasă, episcopală. Dar iată, în cameră intră încet un bărbat mic într-un costum gălbui. Într-o mână duce o tavă cu cafea, în cealaltă ține o pipă cum nu am mai văzut în viața mea. Arată, de parcă ar fi cioplit-o un pădurar cu toporul.

Mă gândesc că trebuie să fie un slujitor. Dar acest bărbat vine spre mine, îmi întinde tăcut mâna, îmi indică în tăcere un fotoliu, îmi toarnă cafea și îmi întinde tăcut ceașca.

Acesta este deci episcopul Berggrav! Mă privește în tăcere. Simt că-mi ard urechile. Ce să spun acum? Îi explic simplu:

- Am vrut să vă privesc numai o dată, domnule episcop. Sunt atât de curios.

El râde și-mi spune:

- Asta este o curiozitate bună.

- Știu, îi explic, că poziția mea în fața dumneavoastră nu este bună. Sunt german. Și dumneavoastră și poporul dumneavoastră ați suferit multe nedreptăți prin invazia și ocuparea Norvegiei de către armatele germane.

- Știm să facem deosebirea între germani și naziști, mârâie el.

- Nu! spun eu. Și eu am partea mea de vină. Dacă m-aș fi opus cum trebuie la aceste nedreptăți, nu aș mai fi în viață. Nu mă pot separa: vina poporului meu este vina mea.

- Este bine că spuneți acest lucru, spune el grav. Nu demult am fost într-un hotel german. Când chelnerul a observat că sunt norvegian, a început să-mi spună plin de entuziasm: În timpul războiului am fost în Norvegia. Este o țară frumoasă! - Atunci m-am sculat și m-am așezat la altă masă. A fost, de parcă un hoț mi-ar fi spus: Oh, vă cunosc casa. Am dat o spargere odată la dumneavoastră. Este o locuință foarte drăguță! - Cred că germanii nu știu nici până în ziua de azi cât rău au făcut în timpul războiului...

Face o pauză. Îl simt, că vrea să spună ceva și că nu este totuși foarte sigur, dacă să spună sau nu. În mod sigur, în inima lui se dă o luptă între niște realități brutale și dragostea gingașă, care nu vrea să rănească. Apoi își face curaj.

- Vreau să vă spun de ce am adus personal cafeaua. Femeia care îmi face gospodăria cu loialitate de mulți

ani mi-a spus deschis: Dacă aveți un musafir german, să duceți singur tava cu cafea. Eu nu pot.

Ridic speriat privirea. Și el continuă:

- Îmi pare rău că creștinismul acestei fete nu este mai puternic. Dar - este de-nțeles. Când am fost arestat, nu li s-au făcut necazuri numai angajaților mei, ci și rudelor lor. Femeia care îmi face gospodăria provine dintr-o mică gospodărie țărănească din nord, de la granița cu Finlanda. Într-o zi, SS-iștii au năvălit acolo, au ars gospodăria, au tăiat animalele și i-au alungat pe oameni în pădure...

A tăcut. Mie mi-au dat lacrimile când mi-am imaginat groaznica tragedie din pădurile singuraticе. Am înțeles că fata nu putea să-i servească unui german cafeaua. Și m-am speriat, cât de repede s-a descotorosit și cât de repede a uitat poporul meu aceste lucruri.

Apoi, episcopul m-a prins de braț cu un gest nespus de gingaș:

- Îi voi povesti fetei despre dumneavoastră.

Acum, nu-mi pierd speranța că tristețea mea poate să o ajute pe o biată fată norvegiană - să ierte.

Geanta pierdută

Domnul Isus a spus odată o pildă despre un ban pierdut.

Dacă ar umbla azi pe pământ, poate că ar povesti o pildă despre geanta mea pierdută. Această geantă a fost dintr-o piele bună, maro. Și în geantă s-au aflat toate lucrurile care trebuia să le am la mână în timpul călătoriei:

pașaportul și celelalte acte, aparatul electric de ras și, mai ales, manuscrisurile prelegerilor mele.

Geanta mi-am pierdut-o în orașul norvegian Stavanger - mai exact: în portbagajul unui mare autoturism marca Chrysler, taxiul pe care l-am luat de pe străzile Stavanger-ului.

Stavanger este un oraș fascinant. Când vaporul nostru a ancorat în port, am fost de-a dreptul entuziasmat. Cu toate acestea, nu am avut prea mult timp să admir panorama frumoasă a orașului. Căci pe chei s-au aflat tot felul de oameni care vroiau să mă salute. Mă aflam într-un turneu de prelegeri în șaisprezece orașe norvegiene. În fiecare zi am călătorit spre un alt oraș. Treptat am început să am impresia că am nimerit într-un vârtej, din care nici eu nu mai știu cum să ies.

Un tânăr a pus mâna pe bagajele mele: valiza și geanta cu pricina. Tot alaiul s-a îmbarcat în mașinile care ne stăteau la dispoziție. Și apoi ne-am reîntâlnit într-o vilă superbă, cu privirea spre mare.

Aici ne-a așteptat micul dejun. S-au ținut scurte discursuri. Și înainte să fi putut să mă satur ca lumea, cineva a spus:

- Acum trebuie să le vorbiți elevilor din clasele mari din licee. Se strâng cu toții în catedrală.

- Duceți-vă! mi-a spus un student. Urcați în mașină! Vă încarc bagajele în portbagaj.

Și apoi a urmat drumul cu mașina prin Stavanger. Plouă cu găleata. Iată - minunata catedrală!

- Intrați repede în catedrală! mă îndeamnă studentul. Am întârziat deja cu cinci minute! Elevii așteaptă deja. Vă aduc bagajul și îl las în sacristie!

Fug prin ploaie în coridor. Mă salută directorul unei școli. Pe locul corului se află mulți elevi norvegieni. Toți au învățat limba germană. Și dacă vorbesc foarte simplu

și foarte rar, mă înțeleg și fără traducător. Așa că dragul meu prieten, însoțitor, traducător și manager al întregii călătorii, Nils Seim poate să se odihnească puțin liniștit.

Reușesc destul de repede să stabilesc o relație cu acești tineri. Suntem cu toții de acord, că tineretul Europei caută o realitate stabilă și credibilă. Și apoi, li-L mărturisesc pe Domnul Isus, care a spus: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.

Adunarea ia sfârșit. Cu toate acestea, mai durează destul de mult până pleacă toți. Sunt înghesuit din toate părțile și bombardat cu întrebări.

În sfârșit, a plecat și ultimul. Epuizat, mă retrag în birou.

- Așa! spune Nils Seim. Acum mergem puțin la hotel. Și apoi suntem invitați la masă la unul din profesori.

Mie însă nu-mi vine să-mi cred ochilor:

- Unde-mi este geanta?

Valiza este aici. Dar geanta! Unde este geanta?! Nu cumva studentul nu a scos-o din mașină?

Nils Seim dă din umeri.

- El a vrut să se ocupe de bagaje.

- Unde este buclucașul?

- Nu știu. A plecat.

Iată-mă acum: în țară străină, fără pașaport. Și fără manuscrisurile prelegerilor mele. Îmi trec mâna peste față: ar trebui să mă barbieresc. Dar aparatul a dispărut o dată cu geanta.

Nils Seim a plecat. Mă așez disperat în banca uneia din cele mai frumoase și renumite catedrale. Dar frumusețea ei mă lasă rece. Sunt terminat. Cu ochii minții, mă văd în aeroportul din Oslo - fără pașaport! Îmi vine să plâng.

În sfârșit - după mult timp - apare Nils Seim.

- Așa! spune el. Acum mergem să mâncăm.

- Și geanta mea! întreb necăjit.

- O să apară și geanta! spune el liniștitor. În timp ce mergem cu mașina, îmi povestește:

- În mod sigur, studentul a uitat geanta în portbagajul taxiului nostru. L-am sunat pe șeful poliției și l-am rugat să-i mobilizeze pe toți patronii stațiilor de taximetre. Știa deja de prelegerea dumneavoastră și s-a oferit bucuros să ne ajute.

Ne aflăm într-o casă norvegiană ospitalieră, la masă.

- Nu vă faceți griji, îmi spune gazda. În Stavanger nu se fură.

- Chiar nu se fură? întreb mirat.

- Puteți să fiți sigur de aceasta, îmi răspunde el.

Sărmană Germanie! mă gândesc. Așa ceva nu aș afirma despre nici un oraș german.

Suntem gata de plecare. Gazda a chemat un taxi. Când șoferul aude că vorbesc germana, mă întrebă:

- Dumneavoastră sunteți domnul care și-a pierdut geanta?

Sunt mirat:

- De unde știți?

El râde:

- Nu există în Stavanger un șofer de taxi, care să nu vă fi căutat geanta. Dar s-a găsit. Necazul a fost, că tocmai șoferul, care avea fără să știe geanta dumneavoastră în portbagaj, a intrat imediat după ce v-a dus pe dumneavoastră într-un atelier auto. Așa că timp de două ore nu a putut fi controlat. Dar acum au dat de el. Și probabil că vi-a dus deja geanta la hotel.

Într-adevăr: portarul îmi iese înainte:

- Iată geanta pierdută.

Am strigat de bucurie. Și acum sunt de părere, că, dacă Domnul Isus ar umbla azi pe pământ, ar povesti astfel pilda din Luca 15 - pilda despre banul pierdut:

Sau care pastor, dacă-și pierde geanta cu documente importante, nu dă tot Stavanger-ul peste cap, până o găsește? După ce a găsit-o, îl cheamă pe Nils Seim și pe toți prietenii lui și zice: Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit geanta, pe care o pierdusem. - Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.

Mângâietorul

Sărmana femeie! Lacrimile i se rostogoleau într-una pe față. Se vedea pe ea că suferă nespus de mult...

- Nu l-ați cunoscut pe soțul meu. Dar trebuie să vă povestesc despre el. Oh, cât de fericiți am fost împreună! Stelele de pe cer le-ar fi cules pentru mine, dacă l-aș fi rugat s-o facă. Uitați-vă, aici este fotografia lui! A fost făcută când am fost împreună la Bad Eilsen...

Nu! Femeia nu era isterică. Aici era vorba cu adevărat de o durere nevindecată, mortală. Sărmana femeie!

Mi-a povestit. Și eu am tăcut.

Dintr-o dată, s-a întrerupt. Fața brăzdată de lacrimi m-a privit disperată:

- Dați-mi măcar o mângâiere!

Eu am tăcut.

- Nu vreți să-mi dați o mângâiere?

- Eu - nu pot!

- Dar sunteți preot. Trebuie să știți o mângâiere!

- Când o inimă este cu adevărat rănită, nu poate să o mângâie nici un om de pe suprafața pământului.

Și-a prins fața în mâini. Printre degete am văzut cum i se preling lacrimile. Apoi a izbucnit:

- Este îngrozitor!

- Da, este îngrozitor! am confirmat eu. Vedeți dumneavoastră, când mi-a murit cel de-al doilea fiu, am simțit o durere, care îmi permite să vă înțeleg durerea. Și atunci au venit mulți oameni și mi-au spus așanumite cuvinte de mângâiere. Și am descoperit speriat: Cuvintele nici măcar nu ajungeau până la rana inimii mele. Ea continua să sângereze nevindecată.

- Exact așa este! a spus ea printre lacrimi. Și ce ați făcut atunci?

- Da, într-o zi mi-am deschis Biblia și am dat peste versetul care spune: Isus a spus: Vă dau pacea Mea. Atunci parcă mi-au căzut niște solzi de pe ochi: există Unul, care poate să mângâie cu adevărat. Este Domnul Isus. El trăiește. Și atunci am căzut pur și simplu în genuchi și am spus: Doamne Isuse! Nu înțeleg și nici nu vreau să înțeleg de ce a venit peste mine această suferință. Dar tu îmi vezi durerea îngrozitoare. Și acum, Te rog să-ți împlinești Cuvântul și să pui pacea Ta peste rana mea sângerândă.

- Și?? m-a întrebat ea cu răsuflarea tăiată.

- A făcut ce I-am cerut! El nu minte.

- Dar ce să fac eu? pe fața ei se poate vedea că întrezărește în depărtare o lumină.

- Faceți exact la fel! Până acum, ați trăit fără Domnul Isus. Acum, nu mai puteți să trăiți așa. Acum trebuie să-L căutați, să-L chemați și să-L găsiți sau - să disperați.

- Credeți cu adevărat că poate să mângâie?

- Dragă doamnă! Știu acest lucru. L-am experimentat pe pielea mea. Acum, El vă așteaptă pe dumneavoastră...

Talerul este suficient de greu

Am închis încet ușa în urma mea.

Asistenta mi-a ieșit înaintea pe coridorul luminat.

- Curând se va sfârși, a șoptit încet.

În timp ce am mers mai departe, cu gândul am mai zăbovit încă în camera liniștită de spital. Acolo zăcea acea femeie minunată, care, medic fiind, a trăit o viață dedicată altora.

- Domnule preot, mi-a spus, este foarte, foarte greu, să zaci aici neajutorat.

- Aveți dureri?

- Și asta! Dar - nu asta este ceea ce mă chiuie. Vedeți dumneavoastră... - și lacrimile au început dintr-o dată să se rostogolească pe fața inteligentă - după toată agitația din viața mea, am acum atâta timp să mă gândesc la ea. Și acum îmi dau seama cât de multe lucruri am făcut pe dos, cât de multe am lăsat nefăcute. Oh, voi pași înaintea lui Dumnezeu cu mâinile goale. Vedeți dumneavoastră, acesta este un cântar. Pe unul din talere se află greutatea a ceea ce a așteptat Dumnezeu de la mine, atunci când mi-a dat viață. Și pe celălalt taler se află ceea ce am făcut.

Și acest taler este atât de ușor - se ridică în sus - nu este nimic pe el...

A încercat tot mereu să-și ștergă lacrimile. Dar ele se rostogoleau mereu noi pe fața ei cutremurată.

Și apoi - da, pot să vă spun numai așa cum a fost - am avut ceva, ca o viziune: mi-am văzut propriul meu cântar în mâna lui Dumnezeu. Și - o, ce groaznic! - arăta

exact ca al ei. Talerul cântarului, în care se afla greutatea, s-a lăsat mult în jos: așa și-a imaginat Dumnezeu viața mea. Și mai era celălalt taler. Pe el se afla ceea ce s-a ales din viața mea. Da, acest taler a fost prea ușor.

Așa am stat atunci lângă acel pat de spital. Am fost doi oameni speriați.

Am apucat mecanic Noul Testament de pe noptieră. Și privirea mi-a căzut pe versetul din Romani 4:5: Celui care nu lucrează, ci crede în Cel care socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.

Atunci m-am luminat.

- Dragă doamnă doctor! am strigat. Haideți să punem în talerele noastre goale meritul minunat al Mântuitorului nostru, Isus Cristos! Asta este suficient! Cu aceasta, talerul coboară în jos.

I-am citit de câteva ori versetul - adânc emoționat.

Și apoi - da, apoi ne-am împreunat mâinile și I-am mulțumit Fiului lui Dumnezeu, Omului de pe Golgota că-i mântuiește pe păcătoși și că-i îndreptățește pe cei falimentari înaintea lui Dumnezeu - și pentru că putem să credem în El.

Dumnezeu ne întreabă de fratele nostru

Există întâmplări, pe care cel mai bine le păstrezi pentru tine, pentru a le face să rodească pentru propria ta viață. Însă alte întâmplări am vrea mai degrabă să le trâmbițăm în lumea largă. Așa îmi vine și mie să fac

acum. Și probabil este bine, să aștern aici pe hârtie o întâmplare.

Am avut o zi plină. A trebuit să fiu tot timpul cu un ochi la ceas, ca să le termin pe toate.

Când am ieșit grăbit din birou, ca să fac o vizită urgentă la un bolnav, am întâlnit pe coridor un bărbat tânăr. Spun grăbit Bună ziua! și dau să merg mai departe. Atunci mă privește atât de ciudat, încât mă opresc și-l întreb:

- Pe mine mă căutați?

Da, abia acum văd, pe cine am în fața mea. Este un tânăr miner, din țara Șvabilor, care lucrează în subteran. În urmă cu un an a venit la mine pentru prima dată, cu mari probleme sufletești. Este unul din acele evenimente, pe care mintea nu le înțelege niciodată, atunci când - fără să existe intervenția vreunui om - un bărbat tânăr și puternic este mișcat dintr-o dată de Duhul lui Dumnezeu, își vede viața păcătoasă în lumina lui Dumnezeu, i se face frică de iad și caută necăjit un om, care să-i dea răspunsul la întrebarea:

- Ce trebuie să fac, ca să fiu mântuit?

Așa a venit atunci la mine. Și am putut să-i ofer cel mai scump ajutor, pe care poate să-l dea un om altui om: l-am condus la Isus, Mântuitorul păcătoșilor: Iată, acesta este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.

De atunci nu am mai vorbit cu el. Numai la serviciul religios îl vedeam des.

Și am auzit despre el. Mi s-a relatat că ar exercita o influență puternică și binecuvântată asupra camarazilor care locuiesc împreună cu el în căminul de nefamiliști.

Iar acum se află neajutorat în fața mea.

- Pe mine mă căutați? îl mai întreb încă o dată.

- Mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu dumneavoastră, îmi răspunde ezitând. Dar văd că nu aveți timp.

- Ba da, ba da, îi răspund repede. Urcați numai în mașină. Trebuie să mă duc în celălalt capăt al orașului. Putem să discutăm pe drum.

Și apoi am plecat împreună. În timp ce conduc mașina prin traficul intens, îmi relatează că a început cu câțiva tineri un cerc biblic în căminul în care locuiește. Acum au ajuns la un pasaj greu din Evanghelia după Ioan. Trebuie să i-l explic.

Acum suntem pe o stradă dreaptă. Conducătorul nu îmi mai solicită atâta atenție. Așa că pot să-i comentez acest minunat pasaj biblic. Fața lui începe efectiv să strălucească pe măsură ce-l înțelege.

Între timp, am ajuns la locuința bolnavului meu. Îl vizitez. Când ies din casă, mă vede o cunoștință și mă roagă să o iau și pe ea cu mașina până în oraș.

Aceasta mă împiedică să mai am încă o discuție pe teme spirituale cu tânărul meu prieten. Dar în timpul drumului, observ că mai are ceva pe suflet. Și după ce femeia coboară din mașină, îl rog:

- Spuneți-mi acum ce vă apasă.

Cotesc într-o stradă lăturalnică liniștită și parchez mașina.

Începe să vorbească agitat. Este ca o explozie. Cuvintele țâșnesc dintr-o cutremurare profundă, aproape incoerente:

- Azi dimineață au murit doi mineri la noi în mină. Au fost pur și simplu striviți de piatra surpată. Și pe unul din ei l-am cunoscut. A lucrat cu mine un timp. Adesea și-a bătut joc de Dumnezeu. Și știa tot felul de bancuri despre popi. Atunci am tăcut mereu; căci m-am gândit că tot nu pot să-i explic Evanghelia. Și m-am temut că se va mânia dacă aș spune ceva despre Dumnezeu... Și acum - observ că vocea tânărului meu prieten tremură - Acum... el... este - în veșnicie... și... stă înaintea... lui

Dumnezeu! Și eu... nu l-am avertizat. Și nu i-am spus cum poate să fie mântuit! Sunt vinovat pentru viața lui! -

Apoi se lasă o tăcere lungă. Ce aş putea să spun? El cunoaște crucea lui Isus, unde se poate lăsa vinovăția. Dar aceasta mai târziu. Acum este ceasul judecății, când Domnul nostru îi arată lui - și mie, da, îmi arată și mie, cum pot să se facă vinovați într-un mod foarte deosebit tocmai copiii lui Dumnezeu față de frații lor. Acum ni se întâmplă ca lui Iov, care a spus: Dacă ar dori (Dumnezeu) să se certe cu el (omul), din o mie de lucruri n-ar putea să răspundă la unul singur.

Bivoli și porci

Închisorile nu îmi sunt necunoscute. Le-am vizitat nu numai ca deținut, ci și ca om liber.

Așa am petrecut o săptămână într-o mare închisoare, pentru a vesti acolo Evanghelia. Un auditoriu format din bărbați! Cât se mai chinuie pastorii noștri cu serile lor pentru bărbați, la care apar numai cincisprezece sau douăzeci de bătrâni! Aici, în închisoare este altfel: aici stau cu sutele, bătrâni și tineri.

Îmi amintesc atunci mereu de istoria despre acel bărbat, care i-a spus unei femei, batjocoritor:

- Nu, la biserică nu mă duc. Acolo sunt numai muieri!

Femeia i-a dat imediat replica:

- Atunci trebuie să vă duceți la închisoare. Acolo bărbații sunt într-un număr considerabil.

În timpul săptămânii pe care am petrecut-o propovăduind în închisoare, am trăit ceva minunat. Într-o zi, a

venit un vorbitor creștin renumit și a ținut o prelegere. El a prezentat aproximativ următoarele:

- Vin tocmai din nordul Africii. Acolo trăiesc mahomedani. Și acolo am auzit o legendă islamică: Mohamed a vrut să pocăiască toate animalele. Și aproape a reușit. Numai două animale nu puteau fi pocăite: bivolii și porcii.

Și apoi, vorbitorul a continuat:

- Da, așa este! Bivolii și porcii nu pot fi mântuiți.

Apoi, a comentat legenda: după părerea lui, bivolii sunt atei needucabili, care mai vin încă și azi cu vechile prostii: Știința a demonstrat că nu există Dumnezeu!, în timp ce fizica atomică modernă a părăsit de mult timp această poziție și i s-a alăturat lui Max Planck, care a spus: Pentru teologie, Dumnezeu este la începutul cunoașterii; pentru noi, oamenii de știință, la sfârșitul cunoașterii.

Vorbitorul s-a ocupat apoi mai pe larg de porci. În ochii lui, aceștia îi reprezentau pe oamenii care încalcă poruncile lui Dumnezeu în domeniul sexual.

- Nu există nici un drum de la bordel la altar! a strigat el în sala plină de bărbați, în care se lăsase tăcerea.

Adunarea a luat sfârșit. Conduși și păziți de paznici, deținuții au ieșit pe rând din bănci.

Și atunci am trăit primul lucru ciudat. Directorul închisorii și-a luat rămas bun de la renumitul vorbitor, i-a mulțumit și apoi a adăugat - aproape cutremurat - întrebarea:

- În plus - nu vă înțeleg întru totul. Și eu citesc Noul Testament. Și în Testamentul meu se relatează că Isus a venit ca să-i mântuiască pe păcătoși. Aceasta înseamnă: bivolii și porcii! Am înțeles întotdeauna, că tocmai aceasta este ideea principală a Evangheliei, că bivolii și porcii pot fi mântuiți.

Renumitul vorbitor a dat din mână:

- Da, ar trebui să stăm odată de vorbă despre aceasta. Dar, din păcate, pentru mine este acum prea târziu. Trebuie să plec.

Și a plecat.

M-am uitat la directorul închisorii și am căzut pe gânduri. Eram încă foarte tulburat de imensa putere de convingere, de plasticitatea limbajului, de modul în care le captase atenția bărbaților, încât nu mi-aș fi permis nici o critică la adresa vorbitorului. Dar - nu avea oare directorul dreptate?

Am plecat adâncit în gânduri, lăsându-mă condus prin sălile de lucru ale marii închisori. Și atunci mi s-a întâmplat al doilea lucru ciudat. Am intrat într-o sală, în care mulți bărbați stăteau la mașini de cusut și coseau ceva.

Supraveghetorul a venit spre mine:

- Acolo, în spate, este un deținut, care ar dori mult să vorbească cu dumneavoastră. Poate că puteți să stați chiar acum de vorbă cu el.

- Cu plăcere!

Și m-am dus în colțul în care se afla bărbatul de aproximativ 40 de ani, în fața unei mașini de cusut. Când m-a văzut, a oprit mașina și m-a întrebat:

- Ați auzit discursul?

- Da!

- Ce părere aveți?

- Ei bine, omul știe să vorbească. Față de el, eu sunt numai un băiețaș care se bâlbâie, am spus râzând.

Atunci a făcut obosit un semn cu mâna, în timp ce pe fața lui s-a așternut o mare tristețe. Și a spus încet:

- Dacă așa stau lucrurile, atunci nu mai avem nici o șansă.

Am tresărit:

- Vreți să spuneți, că faceți parte dintre bivoli și porci?

Atunci a sărit de pe scaun, s-a uitat țintă la mine și m-a întrebat foarte apăsător:

- Dumneavoastră nu?

Tăcere lungă. Apoi îi răspund:

- Ba da! Și eu.

- Atunci nici dumneavoastră nu aveți nici o șansă! a spus obosit și s-a așezat din nou pe scaun.

În clipa aceea mi s-a părut că-l văd în fața mea pe Omul de pe Golgota, despre care este scris: Pedepsa, care ne dă nouă pacea, a căzut asupra Lui.

- Omule! am strigat. Lăsați-mă să continui prelegerea de mai-nainte. Vorbitorul s-a grăbit atât de tare, încât nu a mai apucat să spună cel mai important lucru. Ascultați! Așa stau lucrurile cu noi: noi, bivolii și porcii, nu mai avem nici o șansă. Însă Dumnezeu a găsit o cale pentru noi. L-a dat pe Fiul Lui. El a luat asupra Lui toată vina noastră, pentru ca noi, bivolii și porcii, să putem fi mântuiți. El sparge lanțurile și ne face oameni liberi, eliberați!

În timp ce m-am străduit să-i vestesc Evanghelia nepus de măreață, în om s-a produs o transformare. Fața lui obosită a început să radieze speranță.

- Este adevărat? a întrebat el încet.

- Da, este adevărat, putem să credem! Isus i-a chemat pe păcătoși la Sine și i-a primit.

Scuțiți-mă să vă mai povestesc finalul. Nu voi uita niciodată acea oră petrecută în sala mașinilor de cusut a marii închisori.

Isus în Berlin

Când am ajuns în camera mea de hotel din Berlin, am constatat cu groază că mi-am uitat Noul Testament în avion.

Testamentul nu avea voie să se piardă! Hotelul meu se afla imediat lângă aeroport. Câteva minute mai târziu m-am aflat din nou acolo, ca să-mi caut Testamentul drag, de care mă legau multe amintiri.

Un manager politicos a luat problema în mână. M-a condus într-un birou și a pus mâna pe telefon:

- Deci, spuneți-mi încă o dată - despre ce este vorba?
- Este vorba de Noul meu Testament.

Fața lui a exprimat nedumerire. În mod evident, era străin de cauză. I-am explicat:

- Este o parte a Bibliei.

A dat nedumerit din umeri. Așa că i-am explicat mai departe:

- O carte mică, legată în piele maro.
- Așa deci! Și fața i s-a luminat. A format un număr.

Apoi l-am auzit cum a explicat:

- Da... o carte mică legată în piele maro... Trebuie să fie vorba de ceva bisericesc...

Mi-am primit Testamentul înapoi. Dar am fost totuși cutremurat.

- Sărman Berlin! m-am gândit. Atât de departe ai ajuns! Ai devenit un astfel de Ninive, încât Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este cunoscut nici măcar după nume!

- Ceva bisericesc...

Nu am știut dacă să râd sau să plâng.

Și cu toate acestea, în acest popas de numai 36 de ore L-am întâlnit totuși pe Domnul Isus de trei ori.

Seara urma să țin o prelegere la Centrul misionar al orașului. După-amiaza m-am plimbat cu prietenul meu pe străzi, pentru a studia fața acestui oraș deosebit de viu și de palpitant.

Aș avea multe să vă povestesc: despre ruine și despre din nou elegantul Kurfürstendamm; despre grădina zoologică părăsită și despre piața Alexanderplatz tumultuoasă; despre granița de sector din piața Potsdamer Platz și despre distinsa cafenea Cafe Kranzler.

Da, acolo, în acea cafenea, m-a întâlnit Domnul Isus în tumultul Berlinului. Am fost obosiți, am vrut să ne așezăm puțin și să bem o cafea. Din păcate, nu am găsit nici un loc. Toate locurile erau ocupate de domni și doamne elegante. Tocmai am dat să plecăm, când privirea mi-a căzut pe o scenă ciudată: în mijlocul meselor se afla o tânără îmbrăcată în uniforma Armatei Salvării și vorbea despre Isus. Probabil adunase fonduri, căci în mâna ei am văzut o cutie. Apoi, cineva a întreat-o probabil ceva. Ea a răspuns. Au urmat alte interpelări. Și acum, tânăra se afla acolo - stânjenită și totuși atât de nespuse de sigură pe ea - și-L mărturisea pe Mântuitorul. Și domnii și doamnele de la toate mesele se aplecau înainte ca să înțeleagă tot ce spunea ea.

Aceasta a fost prima dată când l-am întâlnit pe Isus pe stradă în cele 36 de ore. Cea de-a doua dată a fost ceva mai târziu. Prietenul meu s-a oprit brusc și mi-a arătat - în mijlocul pieței Kurfürstendamm - o vitrină. Nu era o librărie creștină. Acest lucru se vedea imediat. În vitrină erau expuse toate noile apariții de senzație. Dar în mijloc, printre toate acele cărți era rezervat un loc. Acesta era acoperit cu hârtie aurie. Și deasupra se aflau - de-a dreptul minunate și scoase în evidență - trei Biblii.

- Și acest lucru este tot Berlin! a spus prietenul meu.

Cea de-a treia dată L-am întâlnit pe Isus pe stradă, seara. Ne întorceam de la prelegerea mea. Eram foarte obosit și drumul era lung. Așa că am chemat un taxi și ne-am urcat în mașină. De data aceasta eram cu un alt prieten - urma să fiu musafirul lui. Pe drum am trecut pe lângă un local de noapte puternic luminat. Am făcut o observație disprețuitoare. Atunci, șoferul, care nu ne cunoștea, a spus:

- Da, Isus ar trebui luat în serios și oamenii ar trebui să trăiască după Cuvântul Lui.

Cine cunoaște Berlinul înțelege că nouă ni s-a tăiat respirația. Și prietenul meu a spus:

- Ce hram purtați? Sunteți catolic sau martor al lui Iehova?

Să fiu sincer - pe mine m-a durut această întrebare. Căci din ea rezulta ideea: când auzi o mărturie deschisă pentru Isus, atunci provine de la un astfel de om. De la un creștin evanghelic nu te poți aștepta în nici un caz la așa ceva. Așa este!

Dar șoferul a răspuns:

- Cunoașteți un Dumnezeu catolic? Și a repetat: Isus ar trebui luat în serios și oamenii ar trebui să trăiască după Cuvântul Lui.

Am ajuns acasă la prietenul meu. În timp ce el număra banii la lumina unei lanterne, i-am strâns mâna șoferului:

- Mă bucur că am auzit numele Domnului meu aici, în Berlin.

Acum a fost rândul lui să se mire:

- Îl cunoașteți pe Isus?

Și când i-am răspuns:

- Îl cunosc și sunt al Lui, s-a bucurat din toată inima.

Isus și șoseaua în construcție

Au fost zile minunate de vară, pe care le-am petrecut împreună cu 45 de colaboratori onorifici într-un mic orașel șvăbesc. Seara, când tinerii mei mășăluiau cântând pe străzi, ca să invite lumea la prelegerile de evangelizare, se deschideau multe uși și ferestre. Astfel de cântări erau un lucru cu totul nou pentru oameni.

Într-o dimineață m-am îndreptat spre hotelul unde serveam micul dejun. Eram puțin supărat; căci băieții mei nu terminaseră din nou la timp cu spălatul și îmbrăcatul. Așa că mergeam înainte, să-l rog pe chelner să mai aibă puțină răbdare.

Drumul meu trecea pe lângă o coloană de muncitori care construiau o șosea nouă. Tăvălugul pufăia, balastul se revărsa din camioane, lopețile și tâmăcoapele erau mânuite cu hărnicie.

Dintr-o dată, un muncitor și-a aruncat lopata din mână, mi s-a pus în cale și mi-a spus - în cel mai curat dialect șvăbesc:

- Domnule pastor, dacă băieții dumneavoastră mai trec o dată pe lângă noi fără să cânte, ați încurcat-o.

M-am oprit:

- Da, dar știți și ce cântări cântăm noi? Cântări despre Isus. Și nu știu, dacă...

- Da, tocmai bine! a spus el. A strigat atât de tare aceste cuvinte, încât trebuie să-l fi auzit toți camarazii lui. Și - m-am mirat - toți au dat din cap aprobator. Atunci mi-a trecut supărarea. Am alergat înapoi:

- Băieți! am strigat, acum-i acum. Acum o să le cântăm muncitorilor de la drumuri cântările noastre! Chelnerii n-au decât să mai aștepte 5 minute!

Nu voi uita niciodată acea scenă: cei 45 de tineri dintr-un mare oraș au stat în lumina strălucitoare a soarelui de vară și au cântat:

„Privesc plin de uimire
La marea îndurării Lui
Și ascult mesajul păcii
Pe care El mi l-a vestit.
Crucea Lui îmi acoperă vina,
Sângele Lui mă face curat...”

Și în fața lor a stat coloana de muncitori. Lopețile și târnăcoapele se odihneau. Tăvălugul nu mai pufăia. Muncitorii i-au ascultat în tăcere și cu evlavie. Și când a urmat strofa: Domnul păcii mele este aproape..., am putut numai să mă gândesc: Da! Într-adevăr! Este minunat, cât de aproape este El!

Numai o liniuță

Deasupra lacului Bodensee strălucește o lumină argintie.

În călătoriile mele mi-a fost dat să văd multe lacuri minunate. Dar această minunată strălucire argintie am văzut-o numai deasupra lacului Bodensee.

Wasserburg este o peninsulă, care înaintează în lac în curbe line. Există aici un debarcader zgomotos pentru vapoare. Este mereu aglomerat cu turiști veniți în stațiune, iar din hanurile din jur răsună muzica de la radio.

Însă acolo există și o bisericuță veche, chiar lângă lac. În jurul bisericiuței se află un cimitir.

Aici este liniște. Florile de pe mormânturi strălucesc roșii, și albastre, și galbene. Mergem în tăcere printre rândurile celor adormiți până la zidul jos, acoperit de mușchi, care înconjoară cimitirul în partea dinspre lac.

Pietrele dogoresc în soare. Este o priveștițe frumoasă, să-ți pui coatele pe marginea zidului și să admiri luciul argintiu al lacului. Este liniște. Numai valurile se lovesc ușor de pietrele de pe mal. Lângă mine se află însoțitoarea mea, o diaconesă. Ea m-a condus la acest loc minunat. Îl cunoaște din tinerețe; căci nu departe de aici se află casa ei părintească. Dintr-o dată, arată cu mâna spre apa de sub noi și spune:

- Aici s-a hotărât soarta vieții mele!

Mă uit în apa clară. Și văd ceva ciudat: acolo zac pietre funerare vechi. În vremurile trecute, când a fost nevoie de loc pentru mormânturi noi, vechile pietre funerare au fost probabil aruncate pur și simplu în lac. Acum zac aici, printre pietrele de pe mal. Dacă apa este clară, se mai pot citi inscripțiile.

Și diaconesa îmi povestește:

- Aici am stat odată - o tânără fată. Privirea mi-a căzut pe una din pietrele funerare. Numele se ștersese. Dar se mai puteau citi anii: 1789-1821. Și atunci mi-am dat seama dintr-o dată: liniuța dintre cei doi ani - asta este o viață întreagă de om. Numai o liniuță! Viața noastră nu este mai mult de atât! O liniuță între două numere - atât de puțin! Și atunci am înțeles, ce răspundere mare avem, - răspunderea imensă de a face ceva din această biată liniuță... Da, atunci mi-am dat viața Mântuitorului și m-am hotărât să pun această biată viață scurtă în slujba Lui. Așa am devenit diaconesă...

Un sfert de oră mai târziu, am traversat debarcaderul care era plin de oaspeți veniți în stațiune. Mă chinuia gândul:

- Știi ei, de fapt, ce este viața lor? O liniuță între două numere. Ce vor face ei din această liniuță?

Dar eu însumi? Am înțeles că este un lucru foarte mare, dacă Dumnezeu face ceva din această biată liniuță - spre lauda slavei Sale.

Întâmplări cu paracliseri

Când te afli deja de 30 de ani în slujba propovăduirii Cuvântului, ajungi deja să cunoști tot felul de paracliseri, cantori sau slujitori ai bisericii: prietenoși și bătărași; spirituali și nespirituali; zeloși și din aceia, ale căror biserici sunt neîngrijite. Dați-mi voie să vă povestesc amintirile mele:

Prima mea parohie, ca pastor foarte tânăr, a fost în marele oraș Essen. Într-o zi, a trebuit să predic în imensa Biserică a Crucii. Paracliserul a deschis dulapul din sarcie, a căutat cu ochiul unui cunoscător talarul potrivit și m-a întrebat apoi:

- Doriți un guler reformat sau luteran?

Mie mi s-a tăiat respirația. Într-adevăr, eram o parohie unită. Trebuia deci să existe pregătite gulere albe pentru reformați și pentru luterani. Dar - care era diferența, nu știam nici eu. Am ezitat o clipă. Să-mi recunosc imediat din prima zi neștiința? Apoi am râs și am recunoscut:

- Mi-e indiferent. Pentru mine este mai important să am Duhul Sfânt.

Paracliserul mi-a răspuns cu mare autoritate:

- Acesta se poate cere.

- Da, i-am spus, și dacă ne rugăm în doi, îi facem Domnului nostru o plăcere deosebită. Vreți să ne rugăm împreună?

Și apoi am îngenunchiat. Nu pot să uit rugăciunea paracliserului. Se simțea: nu era prima dată când se ruga pentru un preot, pentru predica lui și pentru biserică. Când ne-am ridicat, i-am strâns mâna cu emoție. Și mi-a trecut prin cap: Oare câți paracliseri există, care se roagă pentru preotul lor?

Apoi mi-a explicat deosebirea dintre un guler reformat și unul luteran. A fost o prelegere interesantă, pe care a încheiat-o, suspinând, cu cuvintele:

- Da, domnii au adesea dorințe ciudate!

Așa se ridică probabil multe suspine din inimile apăsate ale paracliserilor! Însă dorința mea, ca cineva să se roage cu mine, nu a fost considerată de bătrânul paracliser drept o dorință ciudată, ci drept una foarte normală. Și, de atunci, ne-am rugat întotdeauna împreună înainte de predica mea. Aceasta a însemnat mult pentru mine, tânărul de atunci. Și îi sunt recunoscător pentru acele clipe liniștite, chiar și după moartea lui.

Din când în când a trebuit să predic și în marea biserică Sf. Pavel. Aceasta era de fapt întotdeauna îngrozitor de goală, deoarece în aceste săli imense neogotice vorbitorul putea fi înțeles numai foarte greu. Paracliserul care slujea în această biserică era un bărbat pe care-l iubeam foarte mult, pentru că era întotdeauna vesel. Nu l-am văzut niciodată prost dispus; căci lua foarte în serios faptul că era un copil al lui Dumnezeu. Era o ilustrație vie a versetului: Bucuria Domnului va fi tăria voastră. Și el era unul din aceia cu care puteai să te rogi înainte de predică.

Aveau numai un singur necaz: că biserica Sf. Pavel, pe care o iubea mult, era atât de puțin vizitată. Dar nici aceasta nu putea să-l apese pe termen lung.

Într-o zi, l-am văzut însă atât de bucuros, că era aproape să-și iasă din piele. A fost într-o vinerea mare. Biserica a fost atunci plină până la ultimul loc. Și când a venit la mine în sacristie, mi-a urat binecuvântarea lui Dumnezeu și a adăugat:

- Astăzi e ziua cea mare! Astăzi sunt toți prezenți!!

Este frumos, când un paracliser manifestă atâta interes față de slujba lui, că plânge - la fel ca Neemia - pentru ruinele Ierusalimului și că se bucură când se zidesc zidurile Ierusalimului.

Și acum îmi amintesc de acel slujitor al bisericii, pe care l-am cunoscut în ținutul Rhein. Am ținut acolo o predică festivă. Apoi, paracliserul m-a condus spre gară, pentru că drumul era greu de găsit. Un timp a mers lângă mine în tăcere. Apoi, a spus supărat:

- Dumneavoastră nu ați aruncat încă tot aluatul roman!

M-am oprit perplex:

- Ia te uită?! Sunteți cumva teolog?

Mi-a răspuns indiferent:

- Nu am studiat. Dar îmi citesc Biblia și tot mereu scrierile lui Calvin. Așa că am și eu ceva de spus, când este vorba de Evanghelie.

Convingător a început să-mi explice că am predicat Legea, nu Evanghelia. Am plecat atunci acasă foarte tulburat. Omul a spus într-adevăr lucruri importante. Mă gândesc cu bucurie la el; căci pentru el a fost o problemă importantă ca în casa în care slujea el să se predice o Evanghelia clară, corectă.

De un alt paracliser nu-mi amintesc însă cu plăcere. Într-una din cele mai mari și mai renumite biserici din

Germania s-a ținut odată o săptămână de evanghelizare. În ultima zi, la serviciul de încheiere, trebuia să predicăm Fritz von Bodelschwingh și cu mine. Când am intrat în sacristia distinsă, mi-a ieșit în întâmpinare un domn, pe care l-am luat la început drept un lord englez. Sprâncenele lui arcuite în sus mă întrebau:

- Ce vrei?

Am bâlbâit încurcat:

- Trebuie să predic aici. Sunt preotul Wilhelm Busch din Essen. Atunci m-a măsurat din cap până-n picioare și a spus:

- Așa!?

Apoi m-a lăsat baltă. Fiecare gest al lui spunea:

- Așa un biet preot din provincie n-are decât să se descurce singur.

Biserica imensă s-a umplut. Atunci a apărut în grabă mare Bodelschwingh cu soția, l-a salutat prietenos pe paracliser și l-a întreat:

- Mai există oare pe undeva un locșor liber pentru soția mea?

Paracliserul a dat din cap. Atunci, Bodelschwingh a cărat un jilț greu în coridorul din fața sacristiei și eu l-am ajutat să-l care. Paracliserul a asistat însă interesat la strădaniile noastre. Și când am urcat împreună cu Bodelschwingh la amvon, a strâmbat disprețitor din buze. Și aceasta înseamnă probabil: așa ceva nu face un preot care se respectă. Atunci ne-am jenat amândoi de-a binelea...

Acum trebuie să vă mai povestesc puțin despre ultimul meu paracliser. Când a început să lucreze la mine, a fost un creștin. Dar când a început să participe la orele mele de rugăciune cu tineretul, a recunoscut că nu cunoaște încă nimic despre viața adevărată din Dumnezeu. Și atunci s-a pocăit cu toată inima. Și pentru că de atunci

inima lui arde pentru Domnul Isus, nici o muncă nu i se pare prea mult.

Și la noi este de lucru! Ținem slujbele religioase într-o sală, în care se desfășoară și toată munca cu tineretul - și sâmbăta până seara târziu. Așa că trebuie adesea să lucreze până noaptea târziu ca totul să fie curat și în ordine când vin oamenii la biserică duminică dimineața.

Și când oamenii încep să vină la biserică, munca lui continuă ca plasator. Căci locurile sunt foarte înghesuite și nu există nici o ordine dacă nu intervine el. Tot mereu se uită unde mai este un loc liber. Și atunci îi conduce pe oameni acolo. Cu timpul a ajuns să-și cunoască oamenii. Pentru domnul cel gras, care întârzie întotdeauna, are deja pregătită afară o băncuță. Și cele două domnișoare bătrâne care nu aud bine au garantat un loc liber în față.

După ce au cu toții un loc, rămâne lângă ușă. Nu! Pentru el nu mai este nici un loc liber. Stă lângă ușă și - da, acum omul plin de râvnă stă liniștit și ascultă. Este o plăcere să-l vezi cum ascultă. El știe: Am nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu la fel de mult ca oricare altul.

Marele predicator Spurgeon a spus odată într-o predică măreață despre potop: Când apele au urcat, poate că vreunul din meșterii care l-au ajutat pe Noe la construirea corabiei a venit la el înot și i-a strigat: Noe, deschide! Și eu te-am ajutat! Și atunci, Noe poate i-a răspuns: Într-adevăr, m-ai ajutat. Dar n-ai intrat în arcă atunci când a mai fost încă timp. Acum, Dumnezeu a închis ușa și eu nu mai pot să o descui. Și apoi, Spurgeon continuă: Ca paracliser sau ca pastor, poți să participi la edificarea Împărăției lui Dumnezeu și la mântuirea oamenilor - și totuși să te pierzi.

Acest lucru trebuie să-l ținem minte întotdeauna, paracliseri și pastori - și toți ceilalți, care slujesc într-un mod deosebit în biserică Domnului.

Draci în noaptea de Revelion

Este ora 23:45.

Doi draci...

Stop, trebuie să vă explic. Biblia spune, că există draci, duhuri rele sub cer. Biblia nu ne spune multe despre draci. De aceea pot să-i dau o dată frâu liber fanteziei mele.

Deci, doi draci se întâlnesc pe o stradă dintr-un mare oraș. Nu-i vede nimeni. Cei doi supraveghează interesați intrarea unui mare restaurant elegant, pe care oamenii intră și ies întruna.

Deodată tresar speriați. Undeva bubuie o rachetă în aer. Și imediat după aceasta, un tânăr aruncă răsând un pumn de petarde pe asfalt.

- Suntem cumva în China, întreabă unul din draci speriat. Acolo făceau în fiecare noapte de Revelion un zgomot asurzitor cu artificiile lor.

- Da, asta fac chinezii, ca să ne alunge. Ha-ha-ha...! De parcă ne-ar putea alunga cu artificiile!

- Ar trebui să vină cu ceva artilerie mai grea, adaugă celălalt. Pe noi ne alungă un singur lucru: Numele... Numele - pe care nu pot să-l pronunț.

Dar de ce vor să ne alunge acești oameni din apus? Ei nici măcar nu cred că existăm. De ce fac oare nebunii ăștia așa un foc de artificii?

În acest moment, clopotele bisericii din apropiere încep să bată chemându-i pe oameni la serviciul religios de noapte. În fața bisericii s-a postat o fanfară. Și sunetul clopotelor se amestecă acum cu armonia cântării:

„Să mergem acum
Cu cântări și rugăciuni
Înaintea Domnului...”

Dracii ascultă în tăcere. Apoi, unul din ei spune suspinând:

- Pentru oamenii aceștia există într-adevăr o mântuire. Nu și pentru noi. Noi nu putem să pronunțăm Numele despre care se spune în Biblie: Cine va rosti acest Nume va fi mântuit. Pentru oamenii aceștia există într-adevăr o mântuire.

- Haha! râde celălalt. Și acestor nebuni nici nu le pasă. Sunt încă ai noștri. Și tocmai noaptea de Revelion este cât se poate de potrivită pentru a-i abate de la mântuire și a-i aduce din nou sub stăpânirea noastră. Gata, gata, la treabă! Știi ce avem de făcut fiecare. Tu aprinzi sexualitatea. Și eu mă îngrijesc de alcool. Vor juca acuși cum le vom cânta noi. Și vor rămâne pe veci nemântuiți...

În clipa aceasta, orologiul din turnul bisericii bate miezul nopții. Un zgomot asurzitor, pocnetul și bubuitul a mii de artificii se aude vuind prin tot orașul. Strigăte și țipete de bețivi...

- Asta va fi o pradă bogată pentru noi! strigă unul dintre draci. Gata, la treabă!

Atunci, din biserică răsună cântarea:

„Isus ne va fi parola
Anul Nou dac-a venit,
Numai Numele lui Isus...”

Tremurând și speriați, cei doi draci intră în goană pe ușa restaurantului. Îi întâmpină zgomot de pahare sparte și țipete. Aici sunt la adăpost de Numele care mântuie.

Wilhem Busch

Printre oameni

Quell-Verlag Stuttgart

© Editura Lumina Lumii 1996

Pastorul Wilhelm Busch s-a născut la Elberfeld la 27 martie 1897. A crescut și a mers la școală în Frankfurt am Main. Tatăl lui a fost preot. În timpul primului război mondial, ca soldat pe front, tânărul Wilhelm a găsit calea spre credința vie în Isus Cristos. După primul război mondial a studiat teologia în Tübingen și a ocupat apoi postul de pastor în Bielefeld și Essen, unde în 1931 a devenit pastor cu tineretul. În timpul celui de-al treilea Reich a fost urmărit și arestat. După terminarea războiului, pastorul W. Busch a vestit ca evanghelist Vestea Bună despre Isus Cristos la nenumărați oameni. W. Busch a decedat la 20 iunie 1966.